

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 7 ВЕРЕСНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 36 VOL. CXIV FRIDAY, SEPTEMBER 7, 2007 No. 36

Пластуни відбули Ювілейну міжкрайову зустріч у Канаді

Оксана Закидальська

ҐРЕФТОН, Канада. – Святкування 95-річчя Пласту почалися 4 серпня, коли 617 членів юнацтва у віці від 12 до 18 років і 120 виховників виїхали з Торонто на табори до північного Онтаріо і Квебеку. Програма в онтарійських таборах включала водні прогулянки ріками та озерами в провінційних парках. До Квебеку поїхали наймолодші, які вчилися таборування і мандрівництва. Після 10-денних таборів всі з'їхалися в Отаві на оглядини міста і музеїв, забаву під проводом групи „Таран" із Вініпеґу і прогулянку до парляменту, де пластунів вітав член парляменту (також пластун) Борис Вжесневський.

А тоді – всі поїхали на „Пластову Січ" в Ґрефтоні, біля Торонто, на останні чотири дні, де зібралося близько 400 старших пластунів і сеньйорів на коротше таборування і де відбувся денний табір новацтва під проводом Дарки Ковалик. Субота, 18 серпня, була днем відвідин гостей. Разом того дня було зареєстровано 1,811 учасників Ювілейної міжкрайової пластової зустріччі (ЮМПЗ).

Програма була різноманітною – змаги, ватри, фестиваль музики, дефіляда і, очевидно, багато нагод для зустрічей. Коли на таборах пластуни самі собі варили, то на оселі поставлено чотири великі шатра і замовлено харчування для всіх.

Делеґація з України.

Двогодинні обіди і вечері давали багато часу на спілкування.

Останній етап ЮМПЗ відкрито запаленням вічного вогню. Відбувся великий змаг, в якому брало участь все юнацтво. Змаг підготувала старша пластунка д-р Катруся Гарас, яка професійно займається „пластуванням". А тоді – музичний фестиваль, який відкрила група „Таран", і змаг

(Закінчення на стор. 12)

Закладення Історико-освітнього комплексу УПЦ в США

Члени та працівники Консисторії УПЦ в США перед початком церемонії освячення (зліва): д-р Степан Сивулич, протопресвітер о. Тарас Чубенко, протопресвітер о. Франко Історчин, Архиєпископ Антоній, Омелян Скочипець, д-р Юрій Криволап, протоієрей Василь Завірюха.

САВТ БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – 6 серпня відбулося офіційне закладення Історико-наукового комплексу поруч з будинком Консисторії Української Православної Церкви в США. Цей комплекс буде багатосторнньою структурою, місцем постійного вивчення і усвідомлення історії Української Православної Церкви, міститиме Музей релігійних і культурних експонатів. Тут буде постійний пам'ятник та виставка, пов'язані з Голодомором в Україні в 1932-33 роках, місце вшанування членів Збройних сил США українського походження. Дуже важливою частиною будинку є архів УПЦ, бібліотека та Культурний центр, що уможливить освітню і дослідницьку працю духовенства і семінаристів. Особлива заля служитиме для мистецьких виставок. Цей комплекс стане надзвичайно цінним освітнім знаряддям для вивчення і досліджень не лише членів УПЦ, але й усієї української громади.

Архиєпископ Антоній, голо-

(Закінчення на стор. 21)

НА ТЕМИ ДНЯ

Крапка над „і"...

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Вже б швидше настали ті позачергові вибори, бо нема сили дивитися на ворожнечу так званих „гілок влади": таке враження, ніби ці гілки якась лиха сила повідрубувала від єдиного стовбура і тепер вони втратили здатність орієнтуватися в часі і просторі, не знають уже, де крона, а де коріння. Проте чи змінять вибори цю абсолютно дурну ситуацію? Адже вона спричинена не так особистою антипатією між Президентом і головою Верховною Ради, як невдалими змінами, що їх зазнала Конституція в грудні 2004 року. Ці зміни у точнісінько такий самий спосіб даватимуться взнаки і після виборів. Потрібна нова Конституція, а це, зважмо, не день-два і не місяць-два, а рік-два – і ще за тієї обов'язкової умови, що всі впливові політичні сили тягну-

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

У виборчому бюлетені буде 21 партія

КИЇВ. — Центральна виборча комісія (ЦВК) 2 вересня завершила реєстрацію учасників позачергових парляментських виборів. У порівнянні з останніми виборами кількість партій зменшилася в два рази. Тривають дискусії стосовно участи у виборах партії „Пора“. Зокрема зареєстровані Комуністична партія, Партія Реґіонів, Проґресивна соціялістична партія, Бльок „Наша Україна - Народна самооборона“, партія Всеукраїнське об’єднання „Свобода“, Бльок Литвина, Бльок Юлії Тимошенко, Соціялістична партія, Всеукраїнська партія народної довіри, Селянський бльок „Аґрарна Україна“, Комуністична партія (оновлена), Партія вільних демократів, Виборчий бльок Людмили Супрун – „Український реґіональний актив“, бльок „Кучма“, бльок „Всеукраїнська громада“, Партія національно-економічного розвитку, а також Партія зелених, Український народний бльок, Бльок партії пенсіонерів України, Християнський бльок, партія „Пора“. Крім того, напередодні член ЦВК Андрій Магера заявив: „Центральна виборча комісія має розглянути черговість надання ефірного часу, друкованої площі політичним партіям, виборчим бльокам політичних партій для проведення передвиборчої аґітації за рахунок коштів Державного бюджету. Це стосується Національної телекомпанії України, Національної радіокомпанії України, газет „Голос України“ та „Урядовий кур’єр“. Як відомо, у березні 2006 року в парляментських виборах взяла участь рекордна кількість політичних сил – 45, з яких пройшли в Раду тільки п’ять. *(„Кореспондент“)*

1 вересня Україна відзначила День знань

КИЇВ. — У новому навчальному році більш ніж 350 тис. дітей пішли до першої кляси. Президент Віктор Ющенко з нагоди Дня знань закликав учнів і студентів пишатися Батьківщиною й ставити перед собою високі цілі: „Перед вами відкриваються широкі життєві шляхи й великі можливості. Докладайте всіх зусиль для наполегливого навчання, ніколи не впускайте в серце зневіру й байдужість, ставте перед собою високі цілі, любіть рідну землю, пишайтесь нашою Батьківщиною, шанобливо ставтесь до своїх учителів і батьків“. За його словами, майбутнє українського народу залежить від якісної освіти молоді, від залучення найкращого світового досвіду, збереження традицій. А прем’єр-міністер Віктор Янукович з нагоди Дня знань побажав учням і студентам сумління й наполегливости в навчанні: „Пам'ятайте, що саме від молоді, від вашого сумління й наполегливости в оволодінні знаннями й набутті навичок для їх подальшого застосування на благо своєї держави залежить доля України“. В. Янукович 1 вересня взяв участь у святі Першого дзвінка, який пройшов в Ялті, в першій в Україні „Школі майбутнього“. Він підкреслив, що сьогодення ставить нові завдання, й у цих умовах якісна освіта має вирішальне значення для кожної особистости, яка прагне забезпечити собі гідне життя, стати свідомим і корисним для суспільства громадянином. Тим часом Голова Верховної Ради п’ятого скликання Олександер Мороз, виступаючи у Київській школі, яка спеціялізується у вивченні англійської мови, побажав учням і вчителям щастя, здоров'я й успіхів і зазначив, що велике значення сьогодні має вивчення чужоземних мов. *(Радіо „Свобода“)*

У Львові відмовляються від угоди з В. Януковичем

ЛЬВІВ. — Президія Львівської обляради 4 вересня висловилася проти підписання угоди про співробітництво з урядом до виборів. Члени президії Львівської обляради вважають, що у цій угоді „більше політичної, аніж економічної складової“, оскільки її підписання заплановане за три тижні до виборів. Голова Львівської обляради, „нашоукраїнець“ Мирослав Сеник підтримує ідею підписання угоди, бо йдеться про 9 млрд. грн., які уряд мав би надати Львівщині протягом п’яти років. Водночас члени президії обляради вважають, що підписання угоди про співробітництво можливе лише після виборів і вже з новим складом уряду. Прем’єр-міністер Віктор Янукович заявляв, що в угодах, які уряд плянує підписати з усіма областями, першочерговими будуть особливості розвитку того чи іншого реґіону. *(„Українська правда“)*

Україна та Болгарія проведуть спільну перевірку

БУКАРЕШТ, Румунія. — Рахункові палати України та Болгарії 3 вересня підписали плян спільних дій на 2008-2010 роки щодо проведення паралельної перевірки виконання Букарестської конвенції про захист Чорного моря від забруднень. Плян був підписаний під час офіційної візити української делеґації Рахункової палати до Болгарії. Крім того, плян передбачає проведення паралельної перевірки у сфері охорони здоров’я, навчання співробітників України і Болгарії з питань державного боргу тощо (з вищими органами фінансової перевірки Російської Федерації, Республіки Болгарія, Румунії, Турецької Республіки та Грузії). Також у рамках візити голова Рахункової палати України Валентин Симоненко зустрівся з головою Народного зібрання – вищого законодавчого органу Болгарії Георгієм Пірінським. Г. Пірінський підтримав пропозицію української сторони щодо зміцнення співпраці між вищими органами фінансової перевірки України і Болгарії та зосередження її на першочергових напрямах. *(„День“)*

Програма НУ-НС „Для людей, а не політиків“

КИЇВ. — Члени першої п'ятірки бльоку „Наша Україна - Народна Самооборона“ 3 вересня в Києві представили передвиборну програму „Для людей, а не політиків“. Юрій Луценко, В’ячеслав Кириленко, Арсеній Яценюк, Анатолій Гриценко та Микола Катеринчук назвали цю програму „чітким та вивіреним“ пляном дій бльоку. Як завжди, при представленні передвиборних програм, звучали цифри. За словами Ю. Луценка, бльок бере зобов’язання підвищити економічні мірила життя всіх українців. Зокрема, як повідомив В. Кириленко, середня заробітна плата у наступному році зросте до 2,100 грн., платня вчителів та працівників культури зросте на 58 відс. М. Катеринчук додав, що пенсія зросте на 35 відс., а А. Гриценко пообіцяв збільшити грошове забезпечення вояків втричі й підняти пенсії військовослужбовцям. Водночас найголовнішим завданням блоку, як повідомив Ю. Луценко, буде скасування недоторканости депутатів та боротьба з корупцією у владі. Як відомо, питання зняття депутатської недоторканости порушують також і політичні опоненти бльоку. *(ББС)*

В ЕС задоволені енерґетичною співпрацею з Україною

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Співпраця ЕС з Україною та Азербайджаном в енерґетичній сфері є зразковим прикладом, для інших країн. Про це 4 вересня на конференції, присвяченій европейській політиці сусідства, заявив президент Еврокомісії Жозе-Мануель Барозо. Він підкреслив, що Еврокомісія продовжує розвивати тісні взаємини в енерґетичному секторі з країнами-сусідами. І скоро, за зразком України, співробітництво буде посилене з Єгиптом та Альжиром. Водночас під час конференції Київ було відзначено і в іншій сфері, а саме – здійснені поступу на шляху до забезпечення свободи пересування. „До кінця цього року Молдова та Україна відчують практичний вплив угоди про спрощення візового режиму, яку вони підписали з ЕС”, - сказала еврокомісар з питань зовнішньої політики та політики добросусідства Беніта Фереро-Вальднер. За її словами, ЕС хоче, щоб процедура отримання віз стала більш простою, швидшою та дешевшою. *(„Українська правда“)*

На Майдані зійшлися помаранчеві і біло-сині

ХАРКІВ. — У центрі Харкова на Майдані Свободи 2 вересня зібралися представники різних політичних сил, де мало розпочатися віче, організоване бльоком „Наша Україна–Народна самооборона“. Біля сцени, спорудженої в центрі Майдану, зібралися близько 3 тис. прихильників бльоку, які чекали на появу провідників Юрія Луценка, В’ячеслава Кириленка, Анатолія Гриценка, Арсенія Яценюка та Миколи Катеринчука. Неподалік цієї групи під біло-синіми прапорами зібралися близько 1.5 тис. прихильників Партії Реґіонів. Вони тримали в руках російськомовні гасла: „Харків каже „ні“ помаранчевому реваншу!“, „Тимошенко і Луценко – кати Кушнарьова – геть з Харкова!“ та ін. Людей під біло-синіми прапорами стримували ради міліції та внутрішніх військ. Окремі групи правоохоронців були одягнуті в каски і бронежилети. Представник керівництва міліції запевняв, що правоохоронці готові дати відсіч будь-яким неправовим діям учасників зібрання. *(УНІАН)*

Меморіял примирення

ЛЬВІВ: — Уперше в Україні зведено спільний меморіял для вояків Радянської армії та вояків ОУН-УПА. Відкриття комплексу пам’яті відбулося на Івано-Франківщині в селі Крихівці 2 вересня. Меморіял освятили в неділю вранці з нагоди 566-річчя села. Меморіял спруджували за кошти громади та меценатів. По обидва боки насипаної могили встановлено мармурові стели: праворуч – воякам Радянської Армії, а навпроти – воякам ОУН-УПА. На кам’яній плиті викарбували імена селян, які поклали життя за Україну. Тут знайшли свій спочинок 44 радянські вояки та 16 вояків УПА й Січових Стрільців. Сільський голова Крихівців Василь Владін переконаний, що зі зведенням цього меморіялу має розпочатися примирення ветеранів-червоноармійців і колишніх вояків УПА. Проте голова Братства УПА Карпатського краю Фотій Володимирський заявив: „УПА ніколи не примириться з гекачепістами й енкаведистами”, які в роки війни катували повстанців”, – наголосив він. *(„Львівська газета“)*

СБУ відкрила архіви

КИЇВ. — 27 серпня Служба безпеки України презентувала книгу „Розсекречена пам’ять. Голодомор 1932-33 років в Україні у документах ГПУ-НКВД“ і представила розсекречені документи про політичні репресії в Україні за часів радянської влади. Презентація відбулась у приміщенні СБУ в рамках засідання „круглого столу”, участь у якому взяли вчені-історики, правознавці, представники неурядових організацій, українських організацій за кордоном тощо. Тимчасово виконуючий обов’язки голови СБУ Валентин Наливайченко наголосив: нині не може бути жодних таємниць, замовчувань і викривлень у питаннях, що стосуються політичних репресій. „Українська спецслужба розкриває для української громадськости та світової спільноти всі наявні в неї архівні матеріяли з цієї тематики та закликає до співпраці дослідників, істориків, усіх небайдужих громадян”, – сказав він. В. Наливайченко зазначив, що, за попередніми даними, органи НКВД на території України у 1937-1938 роках заарештували 279,126 осіб. Із загальної кількости заарештованих протягом лише 1937 року українці становили 53 відс., поляки – 18.8 відс., німці – 10.2 відс., росіяни – 8 відс., євреї – 2.5 відс. Наразі триває робота з вивчення майже 500 тис. кримінальних справ. В. Наливайченко каже, що репресії тих років – „це була спланована масова кампанія, спланований злочин проти людства”. В. Наливайченко також повідомив, що СБУ надіслала офіційні запити до своїх колеґ у Російську Федерацію та Казахстан. З Казахстану вже отримали списки українців, яких переселили до цієї країни. *(„Львівська газета“)*

Повідомлення про вибори

Громадяни України, які проживають або перебувають на території консульського округу Генерального консульства України в Ню-Йорку (штати Вермонт, Конектикат, Масачусетс, Мейн, Ню-Гемпшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Пенсильванія, Род-Айленд), згідно з роз'ясненнями, затвердженими Постановою Центральної виборчої комісії, можуть взяти участь у виборах, причому не тільки громадяни України, які перебувають на консульському обліку, але й інші громадяни України, які не пізніше, ніж за сім днів до дня виборів, тобто до 22 вересня 2007 року включно, особисто подадуть до дільничної виборчої комісії письмову заяву про включення до списку виборців, а також пред'являть дійсний пашпорт громадянина України для виїзду за кордон.

Генеральне консульство України в Ню-Йорку закликає тих громадян України, які не перебувають на консульському обліку в Генконсульстві в Ню-Йорку, проте проживають або перебувають на території зазначених вище дев'яти штатів, скористатися правом бути включеним до списків виборців та, відповідно, взяти участь у голосуванні.

Генеральне консульство України в Ню-Йорку

Крапка...

(Закінчення зі стор. 1)

тимуть в один гуж, відчуваючи відповідальність за злагоду і сконсолідованість українського суспільства. Тому цілком можна погодитися з юридичним радником Президента Степаном Гавришем, який остерігає: „Якщо ми не зможемо найближчим часом вийти на загальнонаціональну дискусію, об'єднати політичні сили, парламент, уряд, судову систему навколо цієї дискусії на чолі з Президентом, то можемо перейти в режим некерованости державою".

Ба – в якійсь мірі некерованість присутня вже сьогодні. У понеділок, 3 вересня, Президент Віктор Ющенко в телевізійному зверненні до народу назвав призначену Олександром Морозом на 4 вересня сесію парляменту „спробою парляментської коаліції загострити ситуацію в країні". І далі Президент вже не завивав у гарні папірці реальну політичну картину: „За провокаціями стоїть глухе бажання зірвати вибори. Воно викликане страхом втратити владу і своє персональне місце у цій владі... Ставлю крапку над „і". Згідно з Конституцією, Верховна Рада України п'ятого скликання є неповноважною. Будь-яке рішення такої Ради є нелеґітимним, воно не має жодної практичної сили і жодного політичного ефекту...".

І що ж? А нічого. Сесія відбувається, в залі – 269 депутатів від Партії Реґіонів, комуністи і соціялісти, спокійненько собі обговорюють зміну до Конституції щодо скасування недоторканости Президента, суддів і своєї депутатської також. О. Мороз спокійненько впевняє, що сесія – леґітимна і що цей склад парляменту діятме до самих виборів, а може, – й після них. Відверто антипрезидентськи звучить відгук прем'єра Віктора Януковича: він теж вважає сесію і її рішення законними. То хто в цій країні насправді ставить крапки над гостропроблемними „і", яка гілка влади?

І що з того, що Президент безпомильно діягностує: страх втратити владу – ось головний мотив усієї діяльности сьогоднішніх законодавців і більшости міністрів. Виборчий закон так припасований, що всі залишаться на своїх місцях і після 30 вересня. Суспільство просто змушене обрати тих, хто боїться втратити владу. Тому вона настільки скомпрометована в очах народу. Влада і народ – взаємно відчужені, і це вже переростає у проблему моралі. Вже є випадки, що особливо чутливі особистості не витримують – ідуть з політики геть. Наприклад, колишні політв'язні Микола Горбаль, Левко Лук'яненко, більше не хоче бути депутатом Роман Безсмертний, навіть Тарас Чорновіл каже, що „така" політика його втомила і він має намір залишити її. Поміркуймо: „Йду з політики" – ці слова краще, точніше свідчать про сьогоднішню українську ситуацію, ніж „Йду в політику". Туди йде навіть Вєрка Сердючка. Втім, постриваймо: а може, це й добре? Може, це означає, що суспільство має такий багатий потенціял провідництва? І нема чого боятися – ті сотні партій, великі й малі, не залишать напризволяще свою країну? Краще б залишили. Колись Катона-старшого, римського сенатора, просили йти керувати республікою. І це, очевидно, добрий спосіб виборів, бо теперішній, демократичний, чомусь дуже хутко вироджується саме в моральному сенсі слова: борючись за владу будь-якою ціною, ці „потенційні" провідники неминуче стають циніками. Їх не просять, а вони пруться, ліктями розчищаючи дорогу. Катона дуже вмовляли, але він сказав делеґатам: „Якби ті, хто вас послав, бачили, яку я капусту вирощую на своєму городі, вони б не пропонували мені нісенітниць". Катон усвідомлював, що не має досить сил дати раду з тодішніми проблемами Риму. Він був чесною людиною і тому відмовився. Де ви, українські катони? Хто просить до влади цих навічних депутатів, котрі вже 16 років ощасливлюють свій народ, а він чомусь не стає щасливішим?

Але ж, з іншого боку, – демократія! Тобто, влада в Україні така, яким є народ. Влада неморальна, бо, мовляв, народ нерозбірливий. Ні, це кричуща неправда. Моральність українського народу не пов'язана з рівнем демократії і не є її результатом. Вона не цілком результатом навіть тяжких історичних умов, які випали на долю України. Нищений і перенищений, караний і перекараний, ображений у своїх найкращих почуваннях, схильностях і виявах, наш народ зберіг те, що складає основу моральности, – здатність вірити на слово. Вірити – це нормально, це по-людськи. Він вірить, а його дурять. Ще й сміються: надто довірливі наші люди! Не в надмірній довірливості недолік, а в тих, хто цією народною вірою тяжко зловживає і називає це демократією, називає це політикою. Навіть в раю їм так добре не буде. Бо й капусту треба вміти вирощувати, а в подібній „політиці" можна не вміти нічого.

1 ВЕРЕСНЯ – ПОЧАТОК НОВОГО НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

Президент України – гість Києво-Могилянської академії

Зліва: Вячеслав Брюховецький, Президент України Віктор Ющенко, президент академії Сергій Квіт.

КИЇВ. – 1 вересня Президент України Віктор Ющенко завітав до Києво-Могилянської академії, де його тепло зустріли могилянці. У своєму виступі Президент високо оцінив заслуги педагогічного колективу академії, привітав першокурсників із здійсненим вибором і перемогою у важкій конкурентній боротьбі при вступі, відзначив, що зі стін Могилянки виходять не тільки талановиті професійні молоді люди, а в першу чергу – патріоти України.

Президент України В. Ющенко вважає, що основу конкурентноздатности країни в світі сьогодні і в майбутньому визначатиме освіта та наука. „Це вже стало питанням національного виклику, незалежно від того, чи ця країна знаходиться в центральній Европі, чи на сході", – наголосив він під час виступу перед студентами-першокурсниками університету. Навколо цього, вважає В. Ющенко, мають формуватися ключові національні інтереси.

За словами Президента, якщо Україна прагне зайняти місце в ґльобальній економіці, бути успішною на цьому полі, то треба зробити інтелектуальні професії доступними максимальній кількості людей. Звертаючись до присутніх, він відзначив високий авторитет університету, зауваживши, що академія робить великі справи для сьогоднішнього дня. „Душа радіє від того, що ви в такому юному віці вибрали таку правильну дорогу для свого життя", – підкреслив Президент України.

Після зустрічі у Культурно-мистецькому центрі НаУКМА Президент України провів у Бібліотеці ім Тетяни та Омеляна Антоновичів академії телеміст „Освічена молодь – інвестиція для України" зі студентами чотирьох університетів: Національного університету „Києво-Могилянська академія", Національного університету ім. Івана Франка (Львів), Харківської національної юридичної академії ім. Ярослава Мудрого, Таврійського національного університету ім. Володимира Вернадського (Симферопіль).

Прес-служба Києво-Могилянської фундації Америки

Нагороди закордонним українцям

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко своїм указом 21 серпня відзначив державними нагородами України громадян інших держав за вагомий особистий внесок у зміцнення авторитету України у світі, популяризацію її історичних і сучасних надбань та з нагоди 16-ої річниці незалежности України. У США і Канаді, зокрема нагороджені орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня Віктор Педенко – генеральний секретар Світового конгресу українців, громадянина Канади, орденом „За заслуги" III ступеня Морґан Вільямс – голова виконавчого комітету Ділової ради „Україна-США", Владика Василь Лостен – Єпископ Української католицької єпархії у Стемфорді у 1997-2005 роках (США), Петро Саварин – президент Світового конгресу вільних українців у 1983-1988 роках, Стефан Сіладі – засновник благодійної організації „SARA" (США), Архиєпископ Антоній – голова Консисторії Української Православної Церкви у США, орденом княгині Ольги III ступеня Надія Комарницька-МекКонел– президент фундації „Україна-США", Лідія Крушельницька – режисер і художній керівник Студії мистецького слова в Ню-Йорку, Орися Сушко – президент Конгресу українців Канади.

Надано почесні звання: Заслужений діяч мистецтв України – Оксані Лиховид, художньому керівникові вокального ансамблю „Українська родина" в Ню-Йорку, Вірляні Ткач – режисерові і художньому керівникові театральної трупи „Мистецька група Яра" в Ню-Йорку.

Орденом „За заслуги" III ступеня нагороджена також постійна кореспондентка „Свободи" Наталя Литвиненко-Орлова – голова Національно-культурної автономії українців міста Мурманська та Мурманської области (Російська Федерація).

Прес-служба Президента України

АМЕРИКА І СВІТ

США виключать КНДР з списку терористів

ВАШІНҐТОН. — США виключать Північну Корею зі свого списку держав, що підтримують тероризм, а також знімуть з КНДР накладені раніше торгові санкції, говориться в опублікованій 3 вересня заяві МЗС КНДР, передає корейське аґентство ЦТАК. Напередодні заступник секретаря Державного департаменту США Крістофер Гіл заявив, що представникам США і уряду КНДР вдалося досягти значного проґресу в переговорах стосовно ядерної програми Пхеньяну. „У нас була чесна та відверта розмова. Нам ще треба багато що зробити, проте нам вдалося досягти взаєморозуміння в питаннях того, що саме необхідно робити", – заявив К. Гіл. У свою чергу заступник міністра закордонних справ КНДР Кім Ґе Гван повідомив, що переговори з США пройшли успішно, і додав, що в ході зустрічі сторони обговорили можливість виключення Північної Кореї з американського списку країн-спонзорів тероризму. *(„Кореспондент")*

Британія виводить військо з Басри

БАСРА, Ірак. — Британське військо в Іраку розпочало виведення підрозділів з південно-іракського міста Басра. 500 вояків, виведених з Басри, долучаться до 5 тис. британського війська на головній британській базі неподалік летовища міста Басра. Велика Британія заявила, що британське військо в Іраку розпочне виконувати більше надзірницьку місію. Британські військові здебільшого здійснюватимуть вишкіл іракських служб безпеки і втручатимуться до бойових дій лише у разі потреби. Британські представники заявляють, що світська демократія ніколи не була реалістичною в Іраку, відтак ті проблеми, що постають на півдні Іраку, мусять бути вирішені самими іракцями. Британський уряд буде налаштований подати останній розвиток подій як свій успіх, проте критики можуть з цим не погодитись. Водночас американська реакція на ці кроки британського уряду в Іраку була змішаною. *(ББС)*

Мандрівник Стів Фосет зник над Невадою

РЕНО, Невада. — Американський мандрівник Стів Фосет, відомий своїми рекордними одиночними летами навколо землі, зник, пролітаючи над пустелею Невада у США. С. Фосет здійнявся з приватного летовища у штаті Невада 3 вересня ввечорі і відтоді від нього нічого не чути. С. Фосета найкраще знають за його п'ять рекордних полетів навколо земної кулі, водночас він є власником більш як 100 рекордів як моряк, пілот та мандрівник на повітряній кулі. Звернення до місцевих летовищ з'ясували, що його не було помічено у повітряному просторі. Тоді ж таки було піднято федеральні патрульні літаки на пошук біло-блакитного літака С. Фосета. Пошук нині ведеться сотнями кілометрів пустельних теренів Невади. За непідтвердженими повідомленнями, С. Фосет не мав на собі парашута, коли здіснював свій політ. *(ББС)*

Президент Дж. Буш знову відвідав Ірак

АЛ-АСАД, Ірак. – У понеділок, 3 вересня, до Іраку з несподіваною візитою прибув Президент США Джордж Буш. Літак глави американської держави приземлився на летовищі Ал-Асад на захід від Багдаду. Президента Дж. Буша супроводжували Секретар Державного департаменту Кондоліза Райс, його радник з питань національної безпеки Стівен Гедлі та Секретар Департаменту оборони США Роберт Ґейтс. Президент прибув на авіобазу в провінції Анбар. За один день Дж. Буш зустрівся з американськими генералами, Прем'єр-міністром Іраку і звичайно з вояками американських збройних сил. Президент наголосив, що безпека в Іраку є пріоритетом, а Конґрес і громадськість мусять набратися терпіння.

Дж. Буш натякнув про можливе виведення військ, але не сказав деталей: „Такі рішення треба приймати на основі чітких розрахунків наших командирів, які знають стан справ в Іраку. І аж ніяк не на основі нервових реакцій вашінґтонських політиків, що шукають лише політичної вигоди". Успіх в Іраку, зазначив у своїй промові Президент, можливий, якщо інші реґіони країни братимуть приклад з провінції Анбар, де місцеве населення долучилось до боротьби з екстремізмом. Президент також зазначив, що провінція Анбар одне з найбезпечніших місць в Іраку також завдяки зусиллям американських вояків. Дж. Буш заявив, що певна частина військових може бути відкликана додому у разі, якщо ситуація з безпекою загалом в Іраку поліпшиться.

Його візита відбулася за кілька днів до того, як американські військові командувачі мають подати на розгляд Конґресу стратегію стосовно введення додаткового війська до Іраку цього року задля стримання насильства. Спостерігачі кажуть, що Президент Дж. Буш вибрав Анбар, аби наголосити на успіху американців у тій провінції у наверненні племінних вождів арабів-сунітів проти „Аль-Каїди". Президент Дж. Буш каже, що за мету ставилось дати трохи люфту іракським політикам для проведення політичних переговорів задля примирення. Покищо немає жодних ознак цього, але його візита має на меті продемонструвати, що принаймні частково його стратегія була успішною.

Несподівану візиту Дж. Буша до Іраку жваво обговорюють американські засоби масової інформації. Журналісти і експерти кажуть, що така поїздка була йому необхідна, аби показати, що іракська війна і далі є в сфері його найбільших інтересів. Крім того, саме 3 вересня Дж. Буш вперше озвучив готовність невдовзі вивести частину військ з Іраку.

Командувач акцією в Іраку Дейвид Петреус та Посол Раян Крокер виступлять з доповіддю перед Конґресом цього місяця. Але генерал сказав, що вже передав свої висновки Президентові: „Я вже дав свої рекомендації. Є певні дискусії стосовно реалізації деяких наших плянів. Для цього потрібне буде рішення нації".

Після візити до Іраку Дж. Буш відбув до Австралії для участи в зустрічі з економічних питань. *(ЗМІ)*

У Лондоні згадували принцесу Діяну

ЛОНДОН. — 31 серпня у Лондоні відбулася меморіяльна відправа, присвячена 10 річниці смерти принцеси Діяни, яка загинула внаслідок автокатастрофи у Парижі. На церемонії була присутня королева та колишній чоловік Діяни – принц Чарлс. Під час церемонії її молодший син принц Гарі назвав Діяну їхнім другом і покровителем: „Та подія назавжди змінила наше життя, як і життя всіх, хто тієї ночі когось втратив. Але зараз, і в майбутньому, для нас набагато важливіше пам'ятати нашу матір так, як би вона хотіла, аби її пам'ятали – такою, як вона була: весела, щедра, проста й абсолютно щира. Ми обидва щодня про неї думаємо. Ми говоримо про неї, і разом сміємося, згадуючи минуле. Але, якщо сказати просто, то вона робила нас і багатьох інших людей щасливими. Нехай ми її саме так і запам'ятаємо". Загибель Діяни 1997 року сколихнула всю країну, і королівську родину тоді критикували за певну стриманість, звинувачуючи у відірваності від настроїв народу. *(ББС)*

Тисячі осіб на третій річниці трагедії у Беслані

БЕСЛАН, Росія. — 1 вересня Росія відзначила третю річницю трагедії у Беслані, коли в облогу було взято школу і де загинуло принаймні 331 особа, більше половини з них були діти. Приблизно 3 тис. осіб зібралися довкола руїн школи, тримаючи в руках квіти та свічки. Триденна облога стала найкривавішим нападом про-чеченських сепаратистів на російських цивільних громадян. Деякі з рідних загиблих звинувачують Кремль у приховуванні всієї правди про трагедію. Меморіяльна Служба відкрилася звуками дзвонів. Фотографії жертв були розвішані на стінах спортзалі, де нападники утримували понад 1 тис. заручників протягом трьох днів. На час триденних меморіяльних заходів у реґіоні посилено безпеку. У грудні російські слідчі сказали, що дійшли висновку, що акція була ретельно спланована чеченськими повстанцями. Парляментська комісія дійшла висновку, що 32 захопники взяли участь у нападі, і саме вони вчинили перший вибух у приміщенні школи. (*ББС)*

Американській вченій дозволили виїхати з Ірану

ТЕГРАН, Іран. — Американська вчена іранського походження Гале Есфандіярі змогла виїхати з Ірану. Її рідні 3 вересня заявили, що їй повернули пашпорт і вона прибула до Відня, куди приїхала й її родина. Приблизно за тиждень вона плянує повернутися до США. 67-річну Г. Есфандіярі звільнили з ув'язнення в одиночній камері під заставу на суму в 320 тис. дол., два тижні тому. Г. Есфандіярі, яка очолює близькосхідне відділення в Міжнародному центрі досліджень ім. Вудро Вілсона в США і має громадянства і США, і Ірану, затримали наприкінці минулого року, коли вона поверталася до США після відвідин старенької матері, і відібрали пашпорт. У травні її взяли під варту як звинувачену в створенні загрози національній безпеці Ірану і шпигунстві. Цього року в Ірані затримали ще кілька осіб з громадянствами Ірану і США, яким висунули схожі звинувачення. *(Радіо „Свобода")*

Бойовики „Талібану" звільнили південнокорейців

КАБУЛ, Афганістан. — В Афганістані бойовики „Талібану" 29 серпня звільнили 12 південнокорейських закладників, яких вони викрали шість тижнів тому. Таліби відпускали закладників групами. Звільнених корейців передали ватажкам у провінції Газні, які у свою чергу передали їх представникам Червоного Хреста в Афганістані. Таліби погодились відпустити заручників, коли уряд Південної Кореї пообіцяв вивести свій військовий континґент з цієї країни до кінця року. А 30 серпня звільнили останніх південнокорейських закладників, котрі перебували в руках талібів. 23 південнокорейські місіонери – здебільшого жінки – були захоплені талібами 19 липня. Згодом двох чоловіків убили. У висліді переговорів між рухом „Талібан" і представниками Південної Кореї було досягнуто домовленість про те, що Сеул більше не присилатиме до Афганістану місіонерів. А до кінця року Південна Корея виведе з Афганістану свій військовий континґент – 200 військовослужбовців (що, власне, і було заплановано раніше). Один з керівників руху „Талібан" 1 вересня повідомив, що Сеул заплатить 20 млн. дол за звільнення 19 південнокорейських закладників. За словами представника талібів, вони мають намір закупити за ці гроші зброю для здійснення нових терактів. Офіційний Сеул спростовує повідомлення, що, мовляв, виплачував гроші за звільнення південнокорейських громадян. Звільнені закладники уже 31 серпня повернулися на батьківщину. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода")*

Папа закликає рятувати плянету, доки не пізно

ЛОРЕТО, Італія. —Папа Бенедикт XVI, який очолив 2 вересня перший екологічний молодіжний хід, заявив, що світові провідники мають ухвалити сміливі рішення, аби врятувати плянету, „до того, як буде надто пізно". „Рішуче „так" необхідно під час прийняття рішень щодо захисту довкілля, а також непохитна прихильність прагненню запобігти небезпеці незворотних змін", – сказав 80-річний понтифік перед півмільйоном присутніх поблизу містечка Лорето, розташованому на Адріятичному побережжі. *(УНІАН)*

НА ТЕМИ ДНЯ

А. Аржаковський: „Українська діяспора відіграє величезну ролю...”

Антуан Аржаковський належить до низки тих яскравих особистостей, котрі, не маючи в свої жилах ні краплі української крови, вірно служили і служать українській справі, зокрема щиро вболівають за церковну єдність в Україні, за її духовний розвиток. Він – громадянин Франції, за походженням – росіянин, вірний Православної Церкви Константинопольського патріярхату, професор богослов’я, директор Інституту екуменічних студій (IEC) Українського Католицького університету. Тривалий час працював у посольствах Франції у Москві та Києві. Після дипломатичної праці А. Аржаковський з родиною вирішив залишитися у Львові і вже впродовж кількох років працює в УКУ. Ім’я проф. А. Аржаковського добре знане у світових богословських колах. Журнал „Inside the Vatican” зарахував його до десяти визначних осіб 2005 року за його екуменічні погляди на порозуміння й єдність між християнськими Церквами. А. Аржаковський є автором багатьох книг і статтей. Нижче вміщуємо відповіді професора-богослова на запитання активістки Української католицької освітньої фундації Юлії Комар.

– Яка ціль Вашої візити до США?

– Я приїхав на запрошення Української католицької освітньої фундації, щоб взяти участь у добродійній імпрезі у Філядельфії на підтримку УКУ, а також щоб розповісти про наш університет і про Інститут екуменічних Студій українцям в діяспорі та представникам інших християнських спільнот. У Ню-Йорку я зустрівся з головним редактором католицького екуменічного журналу „First Things”, а в Чикаґо мав зустріч з Владикою Всеволодом Майданським з Української Православної Церкви Константинопольського патріярхату. У майбутньому я хочу організувати конференцію про екуменізм у середовищі української діяспори, щоб люди не лише жили духом єдности, а осмислили його і пішли далі – поставили питання Євхаристійного Сопричастя. Це нелегко, бо й у Ватикані можуть виявитися люди, які не підтримають такий крок вперед. Деякі Православні Церкви можуть також не погоджуватися. Але, з іншого боку, потрібно свідчити про той дух єдности й любови, який панує в українській діяспорі.

– Як Ви оцінюєте ролю української діяспори для історичної Батьківщини – України?

– Українська діяспора відіграє величезну ролю, впливаючи на американську політику, пояснюючи, наскільки Україна є важливою. Але роля діяспори може бути ще більша. І я хочу переконати, що час для цього настав. Я докладав багато зусиль, щоб пояснити французьким журналістам, наскільки Україна є важливою для геополітичного майбутнього Европи. Але сьогодні, у зв’язку з політичною кризою, я також бачу, що Україна може втратити свою незалежність – політичну, економічну і, можливо, навіть культурну. Вона може розпастися. Тому я вважаю невідкладною справою, щоб західня українська діяспора представила українському суспільству все найкраще з тієї спадщини, яку вона зберегла. Я маю на увазі досвід засвоєння капіталістичного світу, зокрема досвід творення спільноти через кооперативи. Бо саме спільнота є джерелом достатку для країни. Українська діяспора має живий і цінний досвід у цьому.

Українська діяспора також на практиці засвідчила, що єдність між православними і католиками – можлива. Є немало родин, де один член – греко-католик, а другий – православний. Люди, яких я зустрічав під час своєї візити у Філядельфії й Ню Йорку – православні і католики – всі підтримують УКУ. Вони вважають, що більше є такого, що об’єднує українців, ніж такого, що роз’єднує, і Церква не є причиною до роз’єднання. Історичний досвід, певна річ, непростий, але це не так важливо. Владика Всеволод в Чикаґо є найкращим прикладом екуменічного православного духу в американській діяспорі, або, наприклад, Владика Антоній Щерба, який також є Президентом нашого Інституту. Я хочу поширювати інформацію, розвивати взаємозв’язки, оскільки люди в Україні не досить з цим обізнані.

Водночас я хочу підкреслити, що Україна повинна також підтримувати свою діяспору. Ми живемо у новому світі. З XVII століття (а у Франції з – XIV століття) розвивалася така форма держави, як держава-нація за принципом: одна територія, одна держава, одна нація. Сьогодні ця модель втрачає свою силу. Твориться об’єднана Европа. Спільнота стає ґльобальною – є українці в Америці, Арґентині, Австралії і т.д. І якщо Україна хоче розвиватися, вона повинна підтримувати кращі сили, які через те, що хотіли залишатися вільними, виїхали на інші континенти.

Я також хотів би, щоб і УКУ, й Інститут екуменічних студій, і Українська католицька освітня фундація допомагали діяспорі розвиватися. Не слід розуміти діяспору як структуру, яка є вічною, де існують добрі банки, що можуть дати кошти. Це – недоконале розуміння діяспори. Якщо ми хочемо розвиватися, це має бути взаємний процес. Я знаю це з власного досвіду як представник російської діяспори у Франції. Росія втратила можливість процвітати, бо зіґнорувала досвід російської діяспори.

Сьогодні організація нації є постдержавною. Ви розумієте, що я маю на увазі? Це так само для Церкви – розвиток Церкви має бути постконфесійним. Це добре, що УГКЦ чи Київський патріярхат обстоюють національні київські корені. Але є другий, вертикальний крок – це усвідомлення, що ми повинні відкритися для православних, католиків, протестантів, щоб розвиватися. Подібно і для політичного укладу держави: так, важливо для нас – мати незалежність, мати націю-державу, але ми повинні розуміти, що сьогодні є кілька мільйонів українців, які проживають за кордоном, і ми повинні створювати нові структури таким чином, щоб ми усі разом розвивалися в тому самому ритмі.

– Над якими важливими

(Закінчення на стор. 18)

Чи здала Україна іспит зрілости?

Деякі думки академіка Леоніда Рудницького з його слова, виголошеного на святковому концерті з нагоди 16-річниці Незалежности України, Філядельфія, 24 серпня 2007 року

Чим саме ця дата важлива? Адже вона, так би мовити, не кругла, і не можна її називати золотим чи навіть срібним ювілеєм; все ж таки, її вагомість незаперечна. В Україні, ще від давніших часів, заведено вважати що, як це недавно ствердив письменник Олександр Ірванець („*Україна*”, 2007, ч. 4-5, ст. 42), 16 років для людини – це вік, так би мовити, першого офіційного повноліття. У цьому віці молода людина в Україні отримує пашпорт, важливий державний документ, який має далі супроводжувати свого власника практично до кінця життя. Саме тому, ми сьогодні можемо цілком виправдано поставити питання: чи наша країна є справді повнолітньою, чи вона витримала цей іспит повноліття, і якщо ні – то чому?

Відповідь на це питання мені видається ясною і недвозначною: Україна сьогодні, помимо всіх наявних у ній хиб і недоліків, є повнолітньою державою. Вона є більш повнолітньою аніж, скажімо, Росія. В Україні панує демократія. І це надзвичайно важливо... Демократія в Україні, хоч би якою недосконалою вона була, хоч би якими недолугами були б ті наші українські політики, хоч би якими нездарами виглядали б наші бюрократи, і помимо всієї все ще присутньої корупції та некомпетентности, демократія все ж таки існує, і тому наша візія майбутнього України має підставу бути оптимістичною.

Пригляньмося, наче з пташиного лету, до деяких подій минулих 16 літ. Українці обрали в президенти свого часу Кравчука, потім Кучму, зараз ось – Ющенка. В Україні, я повторюю, іде нормальний демократичний процес з усіма його недоліками, але саме це й є незаперечним свідченням зрілости. У Росії натомість, вже покійний Борис Єльцин назначив собі Путіна наступником (який є диктатором досі). Коротко кажучи, про демократію у Росії не може бути мови. І тому загальна перцепція на Україну з боку Заходу є такою: країна, яка має різного роду проблеми, часом великі, але при тому все іде якось вперед доволі нормально, демократичним шляхом. Звісно, дуже прикро, що Україна розтринькала, себто не використала як слід цей неповторний моральний капітал, який вона набула після Помаранчевої революції, давши всьому світу взірець як мирно змінити корумповану владу, але і це, як і інші неґативи, можна поставити на рахунок саме того демократичного процесу, який безупинно іде вперед.

Зробімо тепер коротеньке зіставлення кількох важливіших позитивів і неґативів життя України. До тих останніх слід зарахувати такі факти-феномени:

Уряд української держави перебуває у постійній кризі; корупція ще далі не приборкана як слід; безробіття змушує мільйони громадян шукати праці поза межами країни; число населення країни постійно зменшується.

Щодо позитивів, то слід підкреслити такі явища. Сучасна Україна не має серйозних конфліктів з іншими державами; вона живе у мирі зі своїми сусідами.

В контрасті до Росії і Білорусі, в Україні панує політичний плюралізм і повна свобода релігії; меншини, що живуть в Україні, втішаються свободою і рівноправністю; у цьому контексті слід відзначити, що Україна отримала недавно признання від Ізраїля, у якому було сказано, що Україна може послужити прикладом для інших держав щодо толерантности до етнічних меншин; Україна має добрі зв’язки і провадить плідну співпрацю з Европейським союзом і з НАТО.

В Україні відбувається під цю пору певний економічний “бум”, особливо у столиці, як і культурний ренесанс по всій країні, особливо в царині літератури і науки. Це відродження включає також релігійну сферу, що відбивається у будові церков, участи вірних у богослужбах та динаміці релігійного життя взагалі.

... Українська культура вибороли собі своє місце у так званій pop culture, себто в царині популярної культури, яка сьогодні домінує світ. Вистачить тут тільки згадати такі постаті, як брати Клички, футболіст Андрій Шевченко, співачка Руслана Лижичко, а в царині т. зв. красної літератури та драматургії – такі імена, як Юрій Андрухович, Олександер Ірванець та Оксана Забужко, твори яких друкують різними европейськими мовами і ставлять на сценах різних европейських міст...

Моє покоління належить до нащадків тієї ґенерації свідомих українців, що їх хуртовина Другої світової війни взяла з рідної землі й понесла у далекі світи. Забрали нас люті невблаганні сили з України, але, завдяки нашим батькам, не змогли вирвати з наших сердець почуття любови до рідної землі, почуття приналежности до власного кореня. Еміґрація наших батьків була політичною. Вона вчепила у нас почуття обов’язку думати і боротися за Україну, ширити правду про неї. І так постали по всьому Західньому світі українські інституції: церкви, училища, школи, інститути, університети, підприємства, видавництва; почали виходити газети, журнали, книжки, завелися радіопрограми, телебачення, театр, хори, музичні й танцювальні ансамблі. Все що там в Україні ліквідували, ми будували і плекали тут. Цей шляхетний інстинкт самозбереження дав тим бідним ізгоям-еміґрантам силу створити могутню духову державу у світі – ім’я їй українська діяспора. І сьогодні, коли ми святкуємо іспит зрілости української держави, не забуваймо, що ми українці у діяспорі сущі, також здали іспит зрілости перед світом, ми продемонстрували талант творити державу. А мали ми успіх тому, що жили ми усі у глибокій вірі в чудо – в чудо Воскресіння України. І чудо це сталося і воно триває досі. Є вільна Україна, яка, разом з нами, святкує сьогодні свято нашої національної зрілости...

Я вірю, що український народ, вже в недалекому майбутньому, зуміє створити таку державу, якою ми усі гордитимемось. Я вірю в це українське чудо непохитною вірою наших батьків, так, як я вірю у Всемогутнього Бога, який дозволив нам дожити до цієї хвилини. Працюймо для повного здійснення цього чуда.

Новий рік навчання

Початок нового навчального року відзначається в Україні як День знань. За шкільні лави сіли малюки, котрі вперше прийшли до першої кляси, авдиторії професійних і вищих навчальних закладів наповнилися учнями і студентами. Міністер освіти Станіслав Ніколаєнко повідомив, що цього року в школі навчатиметься більше 4.5 мільйона учнів. Україна у світі перебуває серед перших за відсотком дітей, які ходять до школи. Але минулого року до школи не ходили більше 7 тис. дітей. Найбільше – у Дніпропетровську, Донецьку, Одесі та на Закарпатті. Це якраз діти, що виховуються у сім'ях батьків із асоціяльною поведінкою, наркотичною і алькогольною залежністю.

Освіта й наука в Україні кожного року піднімається на нові щаблі свого розвитку, адже сьогодні, як ніколи, українське суспільство потребує освічених, високоморальних, патріотичних і духовно багатих особистостей. Від цього великою мірою залежить утвердження України у світовому співтоваристві як держави з високим рівнем морального розвитку, демократії і правосвідомости. Тож майбутнє України – за шкільними лавами, в студентських авдиторіях та на дитячих майданчиках. Водночас С. Ніколаєнко наголошує, що сьогодні українські школи масово повертаються до відновлення вивчення російської мови. Він вважає, що вивчення російської мови в українських школах є позитивним явищем, адже російська мова є мовою ООН. „Сьогодні у Львові дві третини мешканців розмовляють російською мовою", – зазначив міністер.

Помітні зрушення у вищій школі, де досі спостерігалося значне хабарництво. Академік Вячеслав Брюховецький зазначив, що відбувається диференціяція вищих шкіл на ті, які дають вискоякісну освіту, і такі, де просто продають дипломи. Подібні куплені дипломи вже не визнає більшість працедавців, і фальшиві вищі школи припиняють свою діяльність. Соціологічне дослідження Міністерства освіти й науки довело, що у 2005 році з проблемою хабарництва зіткнулося близько 12 відс. вступників до вищих шкіл, а у 2006 році ця проблема зменшилась майже удвічі.

Сталися зміни також у професійній освіті. Міністер освіти і науки України С. Ніколаєнко, виступаючи на першій Всеукраїнській виставці іноваційних проєктів у професійно-технічній освіті, зазначив, що кризовий період у професійно-технічній освіті закінчився, розпочався етап якісних змін і розвитку. Вперше уряд прийняв ряд важливих рішень, зокрема про оснащення навчально-виробничої бази державних професійно-технічних навчальних закладів на суму понад 1 млрд. грн., учням під час навчання буде надано матеріяльну допомогу, до навчання їх прийдуть висококваліфіковані фахівці виробництва. Вперше розроблено перелік професій з підготування у професійно-технічних навчальних закладах, який включає понад 2,500 назв.

Новий навчальний рік починають також українські школи у США і Канаді. Шкільна рада при УККА на чолі з д-ром Євгеном Федоренком подбала про прихід до шкіл великого числа молодих вчителів, які здобули вищу освіту в незалежній Україні. Оновлюються підручники, надається методична і матеріяльна допомога школам в Україні. Численні громадські організації закордонних українців продовжують стипендійні акції, всіляко сприяють розвиткові української школи.

Побажаймо ж усім вчителям і учням успішного навчального року!

ВЕРЕСЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Київське оточення – найбільше в Другій світовій війні

В неділю, 7 вересня 1941 року, 98-ма піхотна дивізія вермахту, долаючи відчайдушний опір 31-го стрілецького корпусу Червоної армії, вийшла до Десни. Командирові корпусу було наказано атакувати німців 8 вересня. Це було вкрай небезпечно – насправді у німців, крім 98-ої дивізії, на цьому напрямі наступало ще дев'ять, які відкинули контрнаступ з великими втратами для червоного війська і оточили 31-ий корпус на правому березі Десни.

Жорстокі бої на Київському напрямі тривали вже від 19 серпня. На той час німецьке командування відчувало, що блискавичної війни не буде, то треба думати про ресурси України і Кавказу – хліб і нафту. Гітлер був схильний вести наступ не тільки на Москву, а й на Україну. Але наступові відразу двома фронтами перешкоджала П'ята армія червоних, яка перебувала між німецькими угрупованнями „Південь" і „Центр". Командував армією здібний генерал Михайло Потапов – фахівець наступального пляну з бойовим досвідом.

Вермахт перейшов до тактичного вичікування в обороні, відбиваючи удари двох червоних фронтів під командуванням Георгія Жукова і Андрія Єременка з великим виснаженням червоних, що полегшило пізніший наступ Вермахту на Москву.

У Кремлі сприйняли наступ свого війська як успіх і не зауважили загрози Південно-західньому фронтові під командуванням Михайла Кирпоноса, який мав боронити Київ.

Танки Гейнца Гудеріяна 26 серпня прорвали оборону в напрямі Києва і вийшли у запілля армії М. Потапова. 6 вересня Гітлер наказав своїм військам оточити і знищити весь Південно-західній фронт. Почалися жорстокі, кровопролитні для обох сторін бої на території сучасних Київської, Чернігівської, Сумської, Полтавської і Черкаської областей. 9 вересня армія М. Потапова була повністю оточена, і німці перейшли до оточення усього фронту, яке було здійснене 14 вересня. Шлях на Київ був вільний.

27 вересня Німеччина подала офіційне повідомлення про те, що в Київському оточенні було захоплено в полон 665 тис. вояків, знищено і захоплено 884 танки, 4 тис. гармат, багато іншої бойової техніки, набоїв, транспортних засобів (Москва визнала ці дані перебільшеними). Такого числа полонених не було в жодній іншій баталії Другої світової війни.

Німецькі генерали у спогадах назвали Київське оточення „найбільшою перемогою", а радянські – „найбільшою воєнною катастрофою в історії Росії".

Л. Хм.

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо про Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Незабутнє літо в Україні

Влітку я побував у Львові, на шеститижневому семестрі Українського Католицького університету, де поглиблював знання з української мови. У школі нас було 30 учасників, деякі з них – студенти-американці, які були членами Корпусу Миру й української мови зовсім не знали. Кожному з нас школа приділила старшого опікуна, якого обов'язком було допомагати нам у науці і побуті. На кінець кожного тижня ми мали цікаві прогулянки до різних історичних місцевостей – Хотина, Кам'янця-Подільського, Коломиї, Яремча та ін.

Кілька з нас вирішили побачити Київ. Чудове це місто, але, на жаль, я чув там мало української мови! А це ж столиця України! Дещо пізніше вдалося мені відвідати ще й Краків у Польщі, Будапешт в Угорщині, Відень в Австрії, де я побував переїздом. В усіх цих містах люди говорили своєю мовою. Тому мені тяжко зрозуміти, чому саме на нашій рідній Україні, крім Львова та західних областей, більшість людей говорять чужою мовою. Чи своєї не знають, чи звикли до чужої, чи все ще бояться минувшини?

У зустрічах з моїми ровесниками я помітив, що багато з них п'ють та курять. Я бачив на вулиці десятилітнього хлопця з цигаркою в устах. Де його батьки, чи опікуни? Це, мабуть, велика проблема на Україні.

А також ще й сьогодні стоїть мені перед очима сумна подія, що трапилася в одному із львівських шпиталів, де я опинився з харчовим отруєнням. Жінці, що прийшла народити дитину, відмовлено в медичній допомозі, бо вона не мала досить грошей (250 дол.) на покриття шпитальних коштів. Нічого не допомагали просьби та благання її чоловіка, православного священика, в якого не було тих грошей. І так вийшли вони обоє зі сльозами в очах на вулицю. Не знаю, куди вони пішли й де ця жінка привела на світ дитину. Але знаю, що чогось такого в Україні я не сподівався.

Мені багато допомогла родина, що живе у Львові. Вуйко Олег розповідав про всякі непорозуміння між політиками. Він не був певний, чи вересневі вибори до Верховної Ради принесуть потрібні зміни. В Америці я не дуже над тим усім роздумував і не надто це все мене цікавило. Але після отих шести тижнів я почав іншими очима дивитися на Україну. Це прекрасна земля, чудові, приязні люди. Хоч і не все там ідеальне, але я полюбив цю землю моїх батьків і прадідів, і відчуваю глибоко, що я є також її частиною, хоча народився й живу далеко від неї.

Я відсвяткував у Львові своє 17-ліття, і мені було приємно, що мої друзі привітали мене приняттям та побажаннями. Це – молодий вік, але моя поїздка в Україну поширила та збагатила мій світогляд. Я тепер краще розумію українські проблеми не лише в Україні, але й тут, у діяспорі. Я став більш зрілим. Раджу всім, зокрема моїм ровесникам, відвідувати землю свого коріння, але не на тиждень-два, а на довше, щоб відчути красу й душу України.

Денис Дейчаківський,
Норт Потомак, Мериленд

Компакт-диск на підтримку дітей України

Триває підготування компактного диску „Кращі пісні" співака-бандуриста Володимира Луцева з Лондону. Культурно-мистецький благодійний Фонд ім. В. Луцева, який розміщений в Музеї історії Надвірнянщини і створений В. Луцевим 1 вересня 2001 року, забезпечує фінансову підтримку талановитих дітей в трьох стипендійних номінаціях – мистець, громадський діяч, науковець.

Виявлення та підтримка талановитих дітей є особливо важлива тепер, щоб у майбутньому вони поповнили еліту української нації. Видання диску „Кращі пісні" не тільки дасть змогу почути прекрасні естрадні пісні В. Луцева, але рівночасно дохід спрямувати на допомогу фондові.

В. Луців і я – кузени, маємо то саме ім'я і прізвище, розкидані у світі, але тримаємося разом.

Моя адреса: 3855 E Kings Ave., Phoenix, AZ 85032-3268. Тел.: (602) 788-3899. Електронна адреса: wmluc@az.rmci.net

Володимир Луців,
Фінікс, Арізона

Це було нове медичне видання

У цінному часописі „Свобода" 10 серпня в рубриці „Нові видання" появилася коротка інформація „Перевидано медичний словник". Від Американсько-української медичної фундації (АУМФ) дякую редакції за вміщення інформації про нововиданий двотомний українсько-англійський медичний словник.

Однак, заголовок статті „Перевидано медичний словник" є неправильний, бо дає читачеві помилкове розуміння, що такий словник був уже виданий раніше. Вияснюємо, що медичний словник Дорланда, який ми тепер розповсюджуємо, є першим *українсько-англійським виданням.* Цей двотомний словник вийшов з друку у березні цього року, і його просимо не плутати з англійсько-українським виданням 2004 року.

В адміністрації АУМФ можна також набути англійсько-українську версію словника Дорланда, виданого у 2004 році. Адреса нашої сторінки в Інтернеті: www.aumf.net. Будемо вдячні за надрукування цього вияснення.

Павло Джуль,
президент АУМФ,
Ґрос Пойнт Фармс, Мишиґен

АГРУ звернулася до Президента України

Асоціяція в обороні людських прав в Україні (АГРУ) звернулася до Президента України Віктора Ющенка з протестом проти рішення правоохоронних органів України видати Росії її громадянина Льому Сусарова, чеченця за походженням. У листі зокрема говориться: „Разом з „Міжнародною амнестією", іншими правоохоронними організаціями ми протестуємо проти кари страти і тортур, застосовуваних проти в'язнів взагалі, і особливо проти чеченців, яких звинувачують у актах тероризму і в участі в нелеґальних озброєних групах. Деякі з них признаються у цьому при застосуванні тортур. Такі зізнання є незаконними, бо втікачі підлягають охороні ООН, і багато оскаржень є безпідставними. Л. Сусаров, проти якого порушено кримінальну справу, є втікачем з Росії. Тепер його арештували в Києві і збираються передати в лабети російських „ангелів-хоронителів". Якщо це станеться, йому загрожують тортури і навіть смерть". Листи в обороні Л. Сусарова вислані 15 серпня до влади в Україні, провідних конґресменів і сенаторів США, виконавчого уряду США, до Верховного комісара ООН у справах втікачів. Хоча минуло понад три тижні від вислання листів, відповіді АГРУ не дістала.

Божена Ольшанівська,
голова АГРУ,
Нюарк, Ню-Джерзі

Аґенція „Укрінформ" повідомила, що Л. Сусаров був затриманий українською міліцією на вокзалі „Київ-пасажирський". Він має мандат зі статусом біженця. Українські спецслужби відразу ж повідомили про його арешт до Москви. Росія мала надати Києву докази „злочину" Л. Сусарова до 30 липня. Інакше, відповідно до Европейської конвенції про видання правопорушників, Л. Сусаров повинен був бути відпущений на свободу. Проте російська сторона не надала ніяких доказів провини Л. Сусарова. Незважаючи на це, 20 липня Солом'янський районний суд Києва задовольнив прохання залізничної міліції про взяття під арешт Л. Сусарова. Арештований звернувся до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Ніни Карпачової з приводу його передання до Росії, повідомив, що був змушений залишити свою родину, двох малолітніх дітей, виїхати з Росії та одержати статус біженця у зв'язку з переслідуванням за політичними мотивами. Перевіркою було встановлено, що Л. Сусаров має статус біженця від представництва Управління Верховного Комісара ООН в Баку у справах біженців. Це підтверджено таким же ООН в Україні. Відповідно до Конвенції про статус біженців забороняється висилати біженців або їх примусово повертати в країни, з яких вони прибули. Н. Карпачова звернулася до Генерального прокурора України Олександра Медведька з вимогою зупинити процедуру екстрадиції з України до Російської Федерації Л. Сусарова.

Газета „Комерсант" повідомила, що за матеріялами Федеральної служби безпеки Росії (ФСБ) Л. Сусаров в кінці 2005 року втік з Чечні, де жив у селі Самашки, в Азербайджан. Разом з ним втік його друг і односелець Руслан Еліїв. В Баку вони проживали в одному помешканні. Увечорі 9 листопада 2006 року Р. Еліїв був викрадений, після чого Л. Сусаров виїхав в Україну. Труп Р. Еліїва був скинутий у мішку з гелікоптера в селі Самашки, а на Л. Сусарова було оголошено міжнародний розшук і заявлено, що він звинувачується у розбійному нападі на крамницю в Чечні, з якої разом з Русланом Джабраїловим, пізніше вбитим в Самашках, викрав тарифні картки оплати мобільного телефону на 220 дол. Адвокат Л. Сусарова Олег Левицький подав в Генпрокуратуру України заяву про те, що під час затримання на голову Л. Сусарова одягли мішок, били його і погрожували передати майорові ФСБ.

Не забувати трагедії „остарбайтерів"

У „Свободі" 20 липня було вміщено статтю Романа Ференцевича „Знівечене, забуте покоління". Автор (з копією свого німецького посвідчення як „остарбайтера") пише про „жорстоку долю цілого молодого покоління України часів Другої світової війни й безпосередньо після її закінчення" – українських примусових робітників у гітлерівській Німеччині.

Р. Ференцевич правильно закінчує свою статтю закидом, що так само „як влада в Україні, так і провідні кола діяспори" та українські університетські наукові осередки байдужі до документації чи до висвітлення цього трагічного періоду рабства українських людей у гітлерівській Німеччині. „Це покоління тихенько догасає", – пише він. З цієї теми вийшла в Англії книжка Марини Левицької „Коротка історія тракторів по-українськи", яка мала великий успіх в Англії та інших країнах Европи. Перебуваючи в Німеччині при кінці липня, я заглянув в книгарню в малому баварському містечку, де побачив цю книжку в перекладі німецькою мовою.

Не знаю, чи ця книжка перекладена українською мовою, але було б добре, коли б в Україні і в діяспорі старе і молоде покоління її читало, бо багато з них там себе знайде. Думаю, що багато людей буде критикувати автора за її екзистенційний, „модерний" стиль, що рідко зустрічаємо в українській літературі, бо деякі англійці інтерпретують цю книжку, як насмішки з українців. Книжка і справді багата на іронію. Недавно у „Файненшл Таймс" я бачив згадку про цю книжку, коли журналістка в Англії спитала автора Томаса Кенелі, за книжкою якого зроблено фільм „Список Шіндлера", яка книжка змусила його голосно сміятися, то він назвав „Коротку історію"...

Д-р Мирослав Бурбело,
Вестерлі, Ровд Айленд

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Вибрано „Міс Союзівку“–2008

Алана Ленець

Андрея Попович

Ольга Безверхна

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. — Був спокійний вечір у п'ятницю, 10 серпня, на Союзівці, відпочинковій оселі Українського Народного Союзу. Гості в родинному колі відпочивали та зацікавлено спостерігали за дитячою пробою танців, тільки Стефа Гаврилюк, координатор виборів „Міс Союзівки“ на 2008 рік, була легко стурбована тим, що досі тільки дві кандидатки зголосилися брати участь у змаганні на звання „Міс Союзівки“.

Одначе, наступного дня, в суботу, 11 серпня, С. Гаврилюк отримала більше зголошень. У висліді до вечора 10 дівчат стало до змагань за звання „Міс Союзівка“.

О год. 8-ій вечора того ж дня судді розпочали бесіду з учасницями змагу. Їм ставили запитання та перевіряли їхнє знання про УНСоюз та про сьогодішню Україну, з'ясовували особисті навички, зацікавлення, досягнення, діяльність в громаді та різних організаціях.

Біля год. 11:30 вечора судді дійшли згоди й були готові оголосити публіці новообрану „Міс Союзівку“ 2008 року.

У залі „Веселки“, де гості забавлялися під звуки оркестри „Темпо“, на мить музика стихла – і Рома Лісович, скарбник УНС, попросила Діяну Раковську, „Міс Союзівку“ 2007 року до її прощального слова. Тоді Р. Лісович подякувала всім учасницям змагу за участь та проголосила переможців.

Другою княжною обрано Ольгу Безверхну з Тернополя, студентку Айона-коледжу.

Першою княжною стала Андрея Попович з Нью-Йорку, студентка Джонс Гопкінс-університету, а переможницею на звання „Міс Союзівка“ 2008 року стала Алана Ленець з Гайленду, Нью-Йорк, студентка Меріст-коледжу.

„Міс Союзівку“ та її почот до танцю випровадили Нестор Паславський, керівник Союзівки, суддя Роман Гірняк і Михайло Козюпа, другий заступник президента УНСоюзу.

Суддями цього конкурсу були: Лідія Чопівська-Бенсон – колишня Міс Союзівка, Богданна Пузик – керівник дитячого табору „Спадщина“, і Роман Гірняк – директор Школи українознавства в Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Традиційне свято в Рочестері

РОЧЕСТЕР, Ню-Йорк. – Від 2003 року, часу встановлення Парку Століття українського поселення в Рочестері, саме тут щорічно проходить святкування Дня Незалежности України. Так і цього разу в неділю, 26 серпня, о 4-ій год. по полудні на площі Ратуші Ірондеквойт біля пам'ятника 100-ліття українського поселення відбулося урочисте зібрання для відзначення 16-ої річниці Незалежности України. Зібрання було організоване Об'єднанням Українсько-Американських Організацій Рочестеру та місцевим Відділом УККА.

Зліва ветеран Американської армії Ігор Гошовський, парохУкраїнської католицької церкви Богоявлення о. Василь Колопельник, Таня Беґіні, яка співала український і американський гимни, ветеран української Дивізії Семен Кобасовський, парох Української католицької церкви св. Йосафата о. протоєрей Кирило Анджелов.

Основою програми було урочисте слово Оксани Соколик з Торонто – Почесної голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Ведуча програми Оленка Ділай ропочала урочистості з привітів. На сцену вийшли з деклярацією до Дня Незалежности України Мері Елен Геймен – мер міста Ірондеквойта. З привітом від конґресмена Джеймса Волша з Палати Представників американського Конгресу виступила радна Ірондеквойту Лідія Джус, а привіт від конґресменки США Луїси Слотер зачитала О. Ділай.

Відкриття урочистостей почалося з фанфар „За Україну" та внесення американського та українського прапорів прапороносцями-ветеранами американської армії Ігорем Гошовським та української армії – Семеном Кобасовським. Після виконання національних гимнів Танею Беґіні, о. протоєрей Кирило Анджелов, парох Української католицької церкви св. Йосафата, та о. Василь Колопельник, парох Української католицької церкви Богоявлення творили молитву за Україну та її народ. Концертна програма включала пісні, вірші та інструментальні твори на бандурі. Серед виконавців були: бандурист-капельмейстер Юрій Петлюра і визначний ліричний баритон Микола Маскулка – обидва з Торонто. Марія Дерещук прочитала вірш „Ти воскресла, моя Україно". Усім сподобались сучасні пісні у виконанні Юлі Павлюк.

Захоплення викликали виступи молоденьких виконавців Олі Савки та Марійки Воробець та шестилітнього Тарасика Колопельника, який деклямував вірш Миколи Бакая „Горнусь до тебе, Україно". На завершення програми О. Савка та М. Воробець деклямували вірш Володимира Сосюри „Любіть Україну". А М. Маскулка при супроводі бандуриста Ю. Петлюри виконав пісню на слова О. Підсухи, музика Григорія Китастого, „Як давно".

При закритті урочистого концерту була проведена молитва „Боже Великий, Єдиний". Члени нашої української громади ще раз продемонстрували солідарність з українським народом у його боротьбі за демократію в Україні.

Галина Лісова

Українці Америки відзначили День Незалежности України

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія

18-19 серпня на оселі ОДВУ ім. Олега Ольжича відзначено16-ту річницю Незалежности України. В суботу, 18 серпня, опівдні, ведучі Павлина Головяк і Уляна Процюк, чергуючись двомовно, відкрили це свято, пояснюючи хід цілої програми. Відтак прозвучали гимни США, України і Канади у виконанні милозвучного вокального квартету „Казка", відомого не тільки в околиці, а й в Україні і на Фльориді.

Репертуар включав мелодії з чарівного Підкарпаття, Лемківщини, часів Першої світової війни, баляди і народні пісні з центральної України. У виступі танцювального ансамблю „Явір" з Торонто, Канада, можна було запримітити досвід в українському танці, який є зворушливим і запалюючим. Цей ансамбль має унікальний стиль виконання. Ансамбль „Явір", чергуючись з квартетом „Казка", виконав танці „Дівчина-вишиванка", „Решето" та інші.

Програма була збагачена милозвучним співом дівчинки Христі Шафлянської, яка заспівала пісні „Мамина сорочка" і „Молитва за Україну".

Захоплюючим був виступ бандуристки Христини Коваленко, яка своєю грою полонила серця присутніх.

В дальшому продовженні програми виринула постать скрипаля Петра Панчака, який виконав в'язанку українських народних пісень. В другій частині програми ці виконавці продовжили свої виступи.

Увечорі, у великій залі оселі, відбулася забава при звуках оркестри „Д-джей Каптен Майк Ясінський", яка тривала до другої години ранку.

В неділю, 19 серпня, перед Літургією, голова центральної управи ОДВУ і оселі Олександер Процюк в супроводі дружини Уляни та членів церковного комітету привітав Митрополита Стефана Сороку, який відправив Службу Божу в сослужінні о. Євгена Монюка.

По полудні відбулося продовження концерту у великій залі, де виступили згадані ансамблі, Х. Шафланська, Христина Коваленко та П. Панчак.

Загальна вдячність належиться Петрові Олійникові, провідникові і хореографові ансамблю „Явір", за його особливий хист і вміння.

Богдан Пастушак

НОРТ-ПОРТ, Фльорида

Піднесення прапора України перед міською управою в Норт-Порті.

Міська управа своєю проклямацією проголосила 24 серпня Днем України в місті з піднесенням на щоглі державного прапора України поряд з прапором США. 26 серпня в Осередку св. Андрія відбулось відзначення Дня Незалежности України з участю численної громади. Програму закінчено шампанським і многоліттям українському народові.

Я. Г.

ЛОС-АНЖЕЛЕС, Каліфорнія

„Україно! Нене! Ти – в мені", – цими словами поета з Тернополя Георгія Петрика-Попика розпочав його син Любомир доповідь, присвячену 16-ій річниці Незалежности України, охопивши всю історію нашої Батьківщини. Були згадані найяскравіші постаті, без яких історія України була б не такою багатою. Доповідач закликав: „Думаймо про Україну, творімо, працюймо і живімо для неї!".

Свято продовжила цікава програма. Мистецькі колективи та солісти змінювалися на сцені Українського культурного осередку (УКО). Тут були і зовсім юні Настя Щербань, А. Футала та А. Солук, і представниця старшого покоління – А. Сікора. Запальні танці у виконанні ансамблю „Червона калина" нікого не залишили байдужими, і в залі довго не вщухали оплески. А яке свято можливе без хору „Кобзар", з незмінним диригентом Г. Галиком-Голутяком? Приємно вразили своїм виконанням Оля та Андрій Кульчицькі. Вдалим був дебют ведучої О. Сікори. Свято вдалося на славу. І для цього багато енергії доклали голова УКО Б. Шпак та члени Г. Цигилик, І. Гунько, Б. Бучинський, Л. Касперський та інші.

На святі в Лос-Анжелесі співає Настя Щербань.

Людмила Вусек

У Лос-Анжелесі співає хор „Кобзар"

ВАШІНҐТОН, Д.К.

19 серпня громада соборно відзначила 16-ту річницю Незалежности України в Катедрі УПЦ св. Андрія. Після урочистого освячення плодів, бо цей день збігся зі Святом Спаса, настоятель Собору о. Володимир Штеляк привітав Посла України в США д-ра Олега Шамшура, працівників Посольства і всіх присутніх та в сослужінні з протодияконом Святославом Новицьким провів Молебень за Українську державу і український народ. Гарно співав хор під дириґентурою Григорія Олійника.

Після цього о. В. Штеляк запросив всіх перейти до залі на коротку програму, де виступив Посол О. Шамшур. Він підсумував пройдений шлях України до демократії та економічного розвитку і висловив переконання, що вересневі вибори будуть прозорі та демократичні. Посол висловив визнання українцям діяспори за їхній вклад у відродження України. Після нього промовляв Микола Французженко і, з заключним словом, о. Володимир, який запросив Ірину Кравець, дружину полковника Юрія Кравця з Посольства України, провадити співом славня „Ще не вмерла Україна".

Свято закінчили прийняттям над озером, який підготувала парафія св. Андрія.

До пізнього вечора люди спілкувалися, обговорюючи політичну ситуацію в Україні. Лунав спів, а діти були захоплені риболовлею в озері.

Оля Матула

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Вересень 2007 р., ч. 85

Пісенні перлини для бандури

Нотний збірник творів українськихкомпозиторів-клясиків та сучасних композиторів, а також обробок українських народних пісень у супроводі бандури є першим найповнішим зібранням співацько-бандурного репертуару.

Якщо раніше – впродовж кількох десятиліть минулого століття та в часи незалежности нашої держави – твори для бандури видавались як навчально-педагогічний репертуар для дитячих музичних шкіл та окремими збірками для ансамблів, капель бандуристів, то цей збірник охоплює і репертуар навчальний, і художній, і виконавський, тобто музику для солістів, вокальних ансамблів, хорових капел у супроводі бандури. А зібрав, уклав цей поважний за обсягом та художньою вартістю збірник Микола Гвоздь – головний дириґент і художній керівник Національної заслуженої капелі бандуристів України, Народний артист України.

Незабаром виповниться 40 років творчої та організаторської діяльности М. Гвоздя у цій славній на всю Україну, а нині відомій, улюбленій чи не в усьому світі капелі. Вже з перших років роботи у колективі (з 1977 року) М. Гвоздь поставив за мету витворити високопрофесійний чоловічий хор у супроводі оркестри бандуристів. Митець розширив репертуар капелі, вперше увів, окрім пісень, що практикувалося всіма попередніми керівниками капелі, полотна розгорнутої форми (кантати, а також духовні твори – канти, псалми Дмитра Бортнянського, Максима Березовського, Артема Веделя, Миколи Леонтовича, Олександра Кошиця, Олександра Архангельського та ін.).

Значно збагатив М. Гвоздь зміст збірника обробками народних пісень українських композиторів, а також численними високохудожніми власними обробками, гармонізаціями.

Пригадаймо: якщо гастролі хорової капелі під орудою О. Кошиця у 20-их роках XX століття вперше подивували, зачарували українською музикою країни Европи та Америки, то лише капеля бандуристів під орудою М. Гвоздя через багато десятиліть гідно продовжила цей музично-культурний шлях, здійснюючи успішні концертні гастролі у багатьох країнах світу.

Видання цього збірника слід вважати значним внеском у скарбницю національної музичної культури, ще одним творчим досягненням видатного хормайстра, педагога, громадського діяча.

Немає сумніву в тому, що ця книга стане дорогоцінним посібником для професіоналів-бандуристів, великого загалу любителів, прихильників української музики, народної пісні як у нашій державі, так і за її межами.

Віталій Кирейко,
композитор, Народний
артист України, професор

Подяки Фундації та подружжю Воскобійників

В Києві вийшов друком збірник для бандуристів „Грай, моя бандуро!“, який зібрав та упорядкував керівник капелі бандуристів ім. Григорія Майбороди Микола Гвоздь. Виданий він коштом Фундації ім. Івана Багряного та подружжя Галини і Олексія Воскобійників. Збірник має 228 сторінок і містить українські народні пісні та сольоспіви у супроводі бандури, інструментальні п’єси та твори для ансамблів бандуристів, разом 79 музичних творів. Між ними – дві речі композитора Григорія Китастого, якому цього року припадає сота річниця з дня народження, а саме: „Не шкодую за літами“ та „Пісня про Тютюнника“. Цю збірку можна придбати в Фундації за 15 дол.

Студія з підготування акторських кадрів при Національній заслуженій капелі бандуристів України інформує, що вона вже розповсюдили понад 1 тис. примірників цієї збірки. Дарували її бандуристам під час гастролей капелі. На концерті в Кіровограді, де було близько 600 дітей, після оголошення про збірку пісень „Грай, моя бандуро!“ на сцену прийшло понад 100 дітей, які навчаються гри на бандурі. Їм було вручено, як подарунок, цю збірку.

З Києва пишуть: „Головне управління культури і мистецтв Київської міської державної адміністрації висловлює щиру подяку щодо безкоштовно переданих 100 примірників нотної збірки М. Гвоздя „Грай, моя бандуро!“ для початкових спеціялізованих мистецьких навчальних закладів (шкіл естетичного виховання) та вищих мистецьких навчальних закладів Києва. Ця збірка, що є одним з найповніших зібрань співацько-бандурного репертуару, надасть можливість розширити національний репертуар юних бандуристів – учнів та студентів з кляси бандури, а також підтримати розвиток цього унікального українського інструменту“.

А з Миколаєва пишуть директор Муніципального колеґіюму С. М. Січко та художній керівник народної Бузької юнацької капелі „Кобзарський передзвін“ В. С. Січко: „Колектив педагогів, адміністрація Миколаївського муніципального колеґіюму вдячні Вам за сприяння і фінансову підтримку кобзарського мистецтва. При колеґіюмі понад 15 років працює музична школа „Кобзарська наука“, яку успішно закінчили понад 200 учнів, а зараз продовжують навчання близько 100 юних математиків і фізиків, які розвивають свої творчі здібності у школі кобзарства.

Нотний збірник творів українських композиторів-клясиків та сучасних композиторів, а також обробка українських народних пісень у супроводі бандури Народним артистом України, художнім керівником Національної заслуженої капелі бандуристів України Миколою Гвоздем є найповнішим зібранням співацько-бандурного репертуару. Збірник творів для бандури допоможе учням колеґіюму, прихильникам української народної пісні ознайомитися з найкращими надбаннями української музичної культури та талановитими творами провідного митця в клясі бандури, Народного артиста України М. Гвоздя.

Низький уклін Вам і щира подяка за Вашу благодійницьку діяльність і повагу до нашого національного українського мистецтва“.

Книги, видані Фундацією

В Фундації можна придбати видані чи фінансовані Фундацією ім. Івана Багряного такі книги: **„Біла книга про чорні діла Кремля“** – англійською мовою про голод, заслання, русифікацію та інші „блага“ комунізму – 25 дол., **„Москва сльозам не вірить“** Василя Гришка – 15 дол., **„Вибране – люди, події, коментарі та листування“** Мар’яна Дального (Горготи) – 25 дол., **„Публіцистика“** Івана Багряного, що містить понад 200 його статтей, надрукованих в пресі діяспори – 25 дол., два томи І. Багряного – **„Буйний вітер“** та **„Людина біжить над прірвою“** – 30 дол., **„Огненне коло“** – про бій під Бродами, **„Розгром“**, **„Чого я не хочу вертатися до СССР“** та **„Україна біля Тихого океану“** – 30 дол., **„Вісник“** Харківського національного університету ім. Василя Каразіна, присвячений сотій річниці І. Багряного, в якому розглядаються актуальні проблеми сучасного мовознавства та літератури – 15 дол., **„Січеславці про Багряного“** – художньо-публіцистичний збірник, який містить цілий ряд статтей різних авторів та деякі публікації І. Багряного – 15 дол., **„Життєва мудрість у творах Івана Багряного“** – енциклопедичний словник Валерія Кунова – 12 дол., **„Марш молодости“** Віталія Бендера – книга, яка містить три його твори, низку статтей та вірші – 30 дол., **„Фронтові дороги“** Віталія Бендера – книга про перебування українців в Червоній армії в 1941–1944 роках – 15 дол., **„Повість моїх літ“** Олексія Воскобійника (українською чи англійською мовою), в якій автор розповідає про роки голоду, репресій, втечу на Захід, про свою підприємництво та меценатство на українські цілі – 15 дол., **„На прощу до рідної землі (десять подорожей в Україну та інші країни)“** Лесі Богусловець, дочки Дмитра Нитченка – 15 дол., **„Грай, моя бандуро“** – збірник пісень для бандури, які зібрав та упорядкував керівник Заслуженої капелі бандуристів України ім. Георгія Майбороди Микола Гвоздь. Книги можна замовити, надсилаючи чек в долярах США на адресу Фундації.

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 3,000 кан. дол. – **Степан Федоренко**; 300 дол. – **Інна Стратієнко** в пам’ять 10-ої річниці відходу в інший світ її чоловіка Андрія Стратієнка, для потреб журналу „Березіль“ в Харкові; 200 дол. – **Оля Павленко** та її дочка **Наталка** в другу річницю смерти і батька Івана Павленка; 85 дол. – **Галина й Іван Довгоп’яти**; 50 дол. – **Михайло Коргун**; по 20 анг. фунтів – **о. Михайло Пишненко та Володимир Робінсон-Самійленко** замість квітів на могилу Марії Середи; 10 дол. – **Михайло Семенець.**

На видання книги „Забуттю не підлягає“, яка має вийти у видавництві „Бористен“ у Дніпропетровську, в 75-ту річницю Голодомору 1932-33 років в Україні, пожертви прислали такі особи: 500 дол. – **Стенлі Вестон;** 300 дол. – **Михайло Коргун**; 200 дол. – **Галина Свічковська;** 150 дол. – **Ольга і Василь Карпенки** (в пам’ять Варвари Гармаш та Олекси Коваленко); по 100 дол. – **Юрій і Таїса Розгони, Арнолд і Наталія Бірки, Петро Саварин, Олександра Кочман, Марія Сулківська та Ніна Квашинська;** по 50 дол. – **Михайло Мартиненко, Зіновий Квіт, Олексій Шевченко** (в пам’ять річниці смерти матері дружини), **Ольга і Федір Федоренки** та **Соня і Микола Петруші;** по 20 дол. – **Віра і Петро Похолюки** та **Леонід Клочко.**

Замість квітів на свіжу могилу колишнього редактора журналів „Молода Україна“ та пізніше „Нові дні“ Мар’яна Дального-Горготи прислали пожертви такі особи: 100 дол. – **Петро Шаєнко** (колега М. Горготи з Технічного університету в Карлсруе в Німеччині – на відбудову Батурина); по 100 кан. дол. – **Лариса і Павло Дрозди** та подружжя **Ярмольчуки**; по 50 дол. – **Алла і Микола Гавриші** та **Леся Ткач (Богуславець)**; 50 кан. дол. – **Олександра Токе;** 25 дол. – **Ростислав Василенко.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям та Василеві Карпенкові, який провів збірку на книгу „Забуттю не підлягає“ між друзями, й просить й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати у виданні вартісних книг, сиротам, науковим установам, школам, журналам та газетам України.

В цьому році Фундація покрила кошти видання другого та третього томів книги Івана Дзюби „З криниці літ“, Юрія Краснощока „Полювання на красунь або аґент в комбінації“, книги Олександра Шугая „Як творилася Аполлонова лютня“, передано Українському Історичному Товариству 3 тис. дол. на видання англійською мовою книги проф. Тараса Гунчака „Symon Petliura and the Jews“, щоб вона була розповсюджена в публічних та університетських бібліотеках США і Канади та в головних бібліотеках України.

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного просимо посилати на адресу:
**Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA**
Сторінку редагує Олексій Коновал

Пластуни відбули Ювілейну міжкрайову зустріч у Канаді

Члени парляменту Борис Вжесневський і Ралф Ґудейл з членами української делеґації в Отаві.

Коменданти зустрічі Ганя Шиптур і Богдан Колос з коменданткою табору учасників Ромою Зубенко (в центрі).

(Закінчення зі стор. 1)

пісні „Золота ґітара“, організатором якого була Дана Бойко. Змагалися групи, які підготувалися на таборах. Перше місце і справжню золоту ґітару виграла група табору розвідувачів Тимотей Терефенко, Григорій Фат і Борис Путько. День закінчено веселою, традиційною ватрою.

18 серпня, коли було багато гостей, відбулася показова програма, яку підготувала Марта Хичій – відзначення 95-ліття рухом, кольоровими бальонами і стрічками на середній площі, де пізніше пройшла традиційна дефіляда. Під час дефіляди на трибуні стояли голови всіх крайових пластових організацій і запрошені гості (серед них Орися Сушко, голова Конґресу українців Канади), представники українських організацій і місцеві канадські політики. День закінчився святковою ватрою, але цього разу – нетрадиційною. На ватрі, яку підготувала Таня Джулинська, „горів” вогонь із світел, а на великій сцені виступали групи із станиць Едмонтону, Торонто, Чикаґо, Дітройту, Філядельфії і України, які виконували новостворені пісні, написані спеціяльно до ЮМПЗ.

На „Пластовій Січі“ можна було оглянути виставку проєктів юнаків і юначок з теми „Українська спадщина у місті, де знаходиться наша станиця”, яких було близько 30. Підготування проєктів було частиною міжкурінного змагу, перше місце в якому посіли 38-ий курінь ім. Марусі Тарасенко і 31-ий курінь ім. Івана Виговського, Пасейк, Ню-Джерзі.

В кімнаті виставки також була велика мапа України, і кожний учасник мав встромити позначку в місце, звідки з України походила його чи її родина. На кінець вийшло, що в кожній області була хоч одна позначка, а найбільше їх було в Львівській області.

В ці дні також діяла крамничка, під наглядом Христі Терпляк, де можна було надбати одяг і сувеніри з пластовою символікою. Завдяки зусиллям Влодка Луцева, канадська пошта видала спеціяльну пам’ятну марку і мала печатку погашення з датою 17 серпня.

Зустріч готувало багато людей, прізвища яких поміщені в програмці, а координаторами були співголови організаційного комітету Ганя Шиптур і Богдан Колос.

В останній день зустрічі, 20 серпня, Службу Божу відправив Владика Стефан Хміляр, а тому, що це було Свято Спаса, о. Михайло Лоза посвятив 12 кошиків овочів, які роздано в всіх таборах.

На закритті погашено вічний вогонь і роздано вуглики із нього всім головам крайових пластових організацій. Ці вуглики всі мають привезти за п’ять років на нове запалення вічного вогню і святкування 100-ліття Пласту, яке відбудеться в Україні, де почався Пласт.

Під час теренової гри.

Відвідини Музею цивілізації.

Станиця Південної Австралії на дефіляді.

Новацтво із денного новацького табору.

Зліва: Настя Аґрес (Арґентина), Лариса Радіон (Австралія), Андрій Михайлюк (Англія), Марта Кузьмович (США), Орест Міолковський (Німеччина), Віктор Луве (решта Европи), Ірена Борущак (Польща), Богдан Гаврилишин (Україна).

Пластуни відбули Ювілейну міжкрайову зустріч у Канаді

Запалення Вічного вогню.

На канойкарській прогулянці.

Відзначення дня народження Пласту.

У СВІТІ ФІЛАТЕЛІЇ

Канадська поштова печатка з нагоди ЮМПЗ.

Пластова марка з нагоди ЮМПЗ.

23 серпня видавництво „Марка України" випустило в обіг аркуш поштових марок „Традиційні весільні головні убори України". Автори – Василь Василенко, Світлана Бондар. Більшість зображених головних уборів – експонати Музею етнографії та художнього промислу у Львові.

Рожевий пелікан – символ відданости

У вересні видавництво „Марка України" випустило в обіг два малих аркуші марок, присвячних охороні природних багатств України. Один з них є спільним випуском Молдови і України, присвяченим природі Дністра. На марках (їх три) зображено герби обох держав, мапу Дністра, рідкісні породи риб.

Інший аркуш присвячений рожевим пеліканам і має чотири мініятюри з зображенням цих птахів. На території України зустрічаються два види пеліканів: рожевий (Pelecanus onocrotalus) та кучерявий (Pelecanus crispus). Птахи зустрічаються майже на всьому українському узбережжі Чорного та Азовського морів, постійні ж популяції існують в українській частині дельти Дунаю.

З питань придбання марок можна звертатися у видавництво на адресу: Хрещатик 22, Київ 01001 Ukraine.

Пропоновані Кондомініум "Самопомочі" у Wisconsin Dells, Wisconsin

Всього 22 кондомініум, на площі 2.7 акрів.
Телефонуйте Павлові Олексюку в "Самопомочі", #773.328.7539

Неподалік усіх атракціонів Вісконсин Деллс. Площа приблизно 850 sq.ft., паркинг на дві машини, басейн. Пропонована ціна $100,000 до $130,000. Фінансування пропонує Вам "Самопоміч"

План Помешкань

101 - 111 перший поверх
201 - 211 другий поверх

- На 1-му поверсі 8 кондомініум (вікна на захід)
- Веранда (порч) позаду будинку
- Ціна $120,000

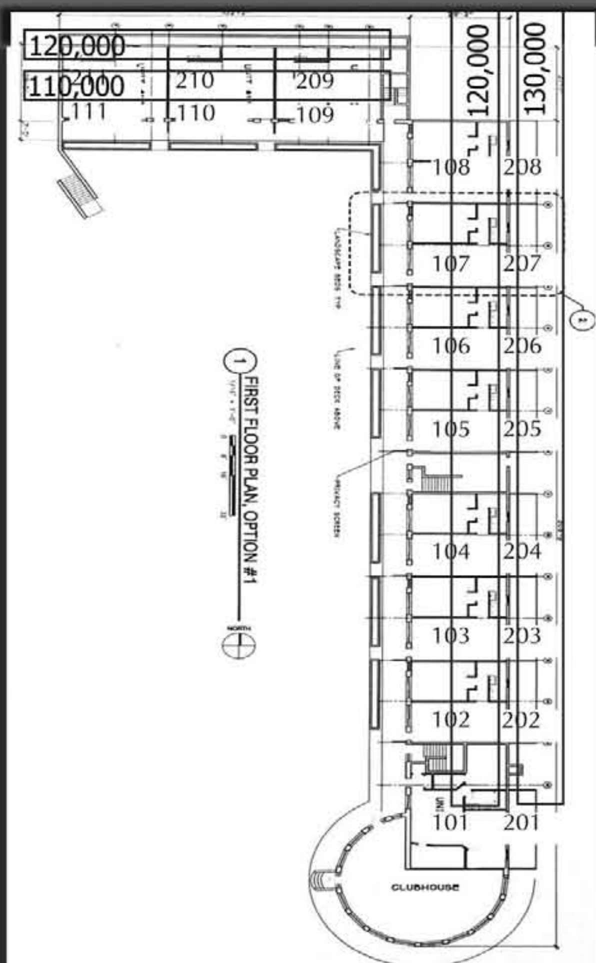
* * * * * * * * *

- На 2-му поверсі 8 кондомініум (вікна на захід)
- Балкон спереду будинку, веранда (порч) позаду будинку
- Ціна $130,000

- На 2-му поверсі 3 кондомініум (вікна на південь)
- Балкон спереду будинку, веранда (порч) позаду будинку
- Ціна $120,000

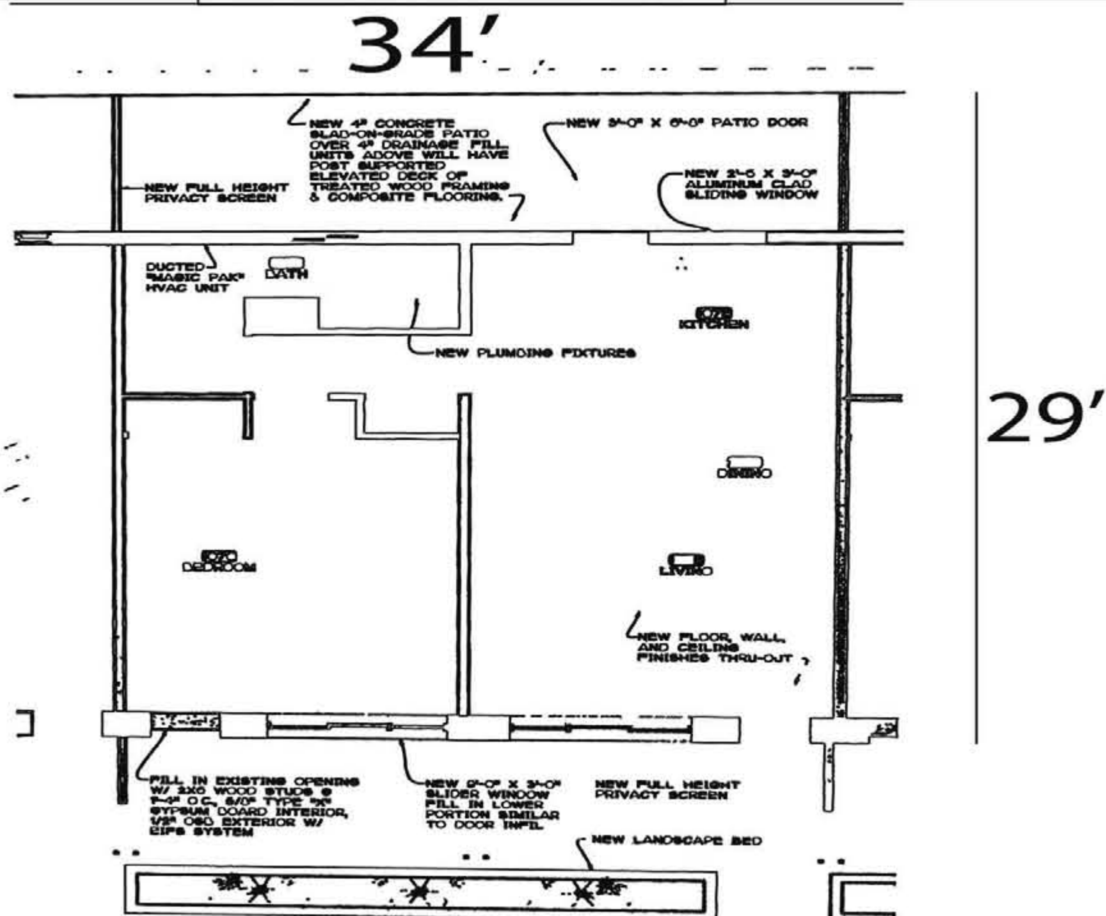
* * * * * *

- На 1-му поверсі 3 кондомініум (вікна на південь)
- Ціна $100,000

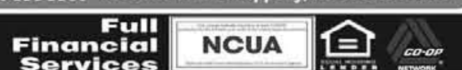
1113 Broadway
Wisconsin Dells, Wisconsin 53965

Розклад пересічного кондомініум

2332 W. Chicago Ave, Chicago IL, 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave, Chicago, IL 773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine, IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale, IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park, IL 708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster, IN 219-838-5300
734 Sandford Ave. Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City, NJ 201-795-4061
2200 Rte 10W Parsippany, NJ 973-451-0200

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
Осередку ім. ген.-хор. Тараса Чупринки
в Нью Йорку

Tel: 212.979.8430 newyork@cym.org www.cym.org/us/nyc
136 Second Avenue New York NY 10003

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Школа Українознавства при Осередку СУМ ім. ген. хор. Тараса Чупринки в м. Нью-Йорку проводить набір учнів на 2007-2008 навчальний рік.
Запрошуємо всіх бажаючих записати своїх дітей до нашої школи
Вчителі та вихователі допоможуть Вашим дітям не тільки краще вивчити українську мову та літературу, але й познайомлять їх з історією, географією, культурою та мистецтвом України.
Ми допоможемо Вам і Вашим дітям знайти нове коло друзів в Українській громаді, щоб краще розвивати нашу культуру і традиції.

Навчання в школі починається 8 вересня 2007 р. За адресою:

136 Second Avenue # 3rd. Floor
New York, NY. 10003

За докладнішими інформаціями просимо звертатися за такими номерами телефонів:

Домашній тел. **(917) 747-7996 (Директор школи)**

Дирекція школи **(212) 979-8430**

Осередок СУМ-у в Нью Йорку **(212) 473-3467**

Електронна Почта **ny-cym-shkola@cym.org**

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію,
живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

60. Перша книга Самуїлова, 21-22: цар Саул переслідує Давида

Тікаючи від царя Саул, Давид прийшов до священика Ахімелеха в місті Нові і попросив у нього хліба і зброю. Ахімелех був здивований появою наближеного до царя Давида без супроводу і з порожніми руками, але дав йому хліба і меч Голіята, який зберігався у нього. Тоді Давид пішов до царя ґатського Ахіша, але відчув загрозу від цього царя, тому прикинувся божевільним і був звідти гнаний. Ховався він у печері Адуллам, до якої зібралося ще близько 400 невдоволених Саулом людей. Батьків своїх Давид сховав ще в іншого царя – моавського. Слуга ж Саула, який бачив Давида у Ахімелеха, доніс про це цареві і Саул у гніві вбив Ахімелеха і 85 священиків того міста, вбив також усіх його мешканців, навіть худобу тамешню. Тільки один юнак втік від розправи, щоб розповісти про це Давидові.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Читайте „Свободу“
на сторінці Інтернету:
www.svoboda-news.com

7 вересня – День пам'яті поета Тодося Осьмачки (1895-1962)

Поет народився 16 травня 1895 року в селі Куцівці, на Черкащині, в родині сільського робітника Степана Осьмачки, який працював у маєтку відомого підприємця – українця Михайла Терещенка, а потім самотужки здобув собі фах найкращого в своїй окрузі ветеринара.

Після школи Т. Осьмачка залишається в рідній Куцівці, працює в економії чорноробом й одночасно готується до іспитів на звання сільського вчителя. Успішно витримавши спеціяльні іспити, вчителював кілька місяців у недалекому від Куцівки селі Білозір'ї Черкаського району. У 1916 році хлопця мобілізували до війська. За антивоєнні погляди змушений стати перед військовим судом. Вирок суду – ув'язнення. Із в'язниці вийшов тільки в дні Лютневої революції.

Вирішальною сторінкою поетичного зростання стала осінь 1921 року, коли він студентом Київського інституту народної освіти (тепер – Київський національний університет ім. Тараса Шевченка) вирішив вчитися на письменника. Поезія стала потребою його молодої душі.

Наприкінці 1923 року Т. Осьмачка став членом створеної Миколою Зеровим „Асоціяції письменників". До її складу входили Людмила Старицька-Черняхівська, Максим Рильський, Валеріян Підмогильний, Борис Антоненко-Давидович, Григорій Косинка. Саме вони обстоювали принципи мистецтва за високими естетичними критеріями. Згодом, у 1924 році, утворилося об'єднання київських літераторів „Ланка", яку очолив В. Підмогильний, відомий уже тоді своїми оповіданнями, а згодом романом „Місто".

Був лютий 1921 року. На одному з вечорів Т. Осьмачка читав з „Колісниці". Він не закінчив читати, як „... селюк у шкарбанах підскочив до нього, вихопив із його рук зошита й обурено вигукнув: „Хіба ж так цей вірш треба читати?!" І став читати сам. Виявилося, що його „Колісницю" читав для всіх Г. Косинка, пізніше – найближчий товариш Т. Осьмачки, розстріляний 15 грудня 1934 року.

На початку 1922 року вийшла в світ перша збірка Т. Осьмачки „Круча", яка складалася з десяти віршів. У поезії „Хто", присвяченій пам'яті брата Самійла (у роки громадянської війни брата розстріляли за контрреволюційні настрої), перед читачем постає кривавий образ Батьківщини, розп'ятої на хресті:

На персах землі – гора;
у важке небо зоряне з сонцем
впира чолом.
Од п'ят гори до зір небесних –
криваві тумани...

Збірка „Круча" відразу поставила поета в перший ряд тогочасної поезії, а наступні дві збірки віршів – „Скитські огні" (1925) та „Клекіт" (1929) – остаточно закріпили позицію. Літературознавець Микола Скорський зазначав, що вірші „Весна" і „До степу" – не просто чудові малюнки природи. То ще й глибока філософія життя. Так, творячи гимн українському степові, поет замислюється і над нескінченністю бігу нашого буття, нагадує, що кожному з нас самому слід шукати весну свого щастя.

За чотири роки після виходу „Скитських вогнів" Т. Осьмачка опублікував у пресі лише чотири вірші та уривок з поеми „Міщани". Тому-то до збірки „Клекіт" потрапило десять віршів і повністю поема „Міщани". Ця книжка була завершальним акордом творчости Т. Осьмачки 1920-их років.

Поета-гуманіста непокоїв драматичний бік людської цивілізації, він „не бачив себе співцем примарного благополуччя". Викривальна поема „Деспотам" – дума про долю держави, національне і фізичне нищення українського етносу, через образи-деталі – характеристики трагічної доби.

У 1943 році у Львові Т. Осьмачка видає свою четверту книжку – „Сучасникам", а через 10 років – п'яту – „Китиці часу". Книга „Сучасникам" – це незбагненність: яким чином могли народжуватися такі вірші. Ось що з цього приводу пише М. Слабошпицький: „Він складав вірші у тюремних камерах і в психіятричній лікарні. Бурмотів півголосом рядки і не мав змоги їх записувати, а якби й мав, то не зміг би записи зберегти, бо в нього б їх вилучили наглядачі".

Післявоєнного 1947 року зусиллями Реґенсбурзької видавничої спілки „Українське слово" побачила світ поема „Поет". Жанр твору критики визначили по-різному: поема „схожа на грандіозний ліро-епічний вірш" (Василь Барка), сатирична поема (Володимир Державин), поетичний роман („Львівські вісті"). Уперше у вітчизняній поезії з'явився твір, де тема України поставлена як тема космічна.

Серце Т. Осьмачки перестало битися 7 вересня 1962 року. Раптове запалення легень виявилося тією крапкою, яка завершила його страдницьке життя.

Черкащина – земля-ненька двох апостолів України: Тараса Шевченка й Тодося Осьмачки, які зайняли належне місце в Пантеоні славних синів України.

Смілянщина намагається активно презентувати життя та творчість Т. Осьмачки: створено благодійний фонд імені Т. Осьмачки, засновано районну літературно-мистецьку премію ім. Т. Осьмачки, щороку відзначається День народження поета – 16 травня і День пам'яті – 7 вересня. Є ідея в ініціятивної групи смілян створити Центр наукових досліджень життя й творчості Т. Осьмачки, до участи в якому залучити талановиту молодь і дорослих дослідників.

Сергій Коваленко,
керівник Смілянського центру ораторського мистецтва „Аргумент"

А. Аржаковський...

(Закінчення зі стор. 5)

проєктами працює Інститут екуменічних студій УКУ?

– Перед тим, як відповісти на це запитання, я хочу подякувати газеті „Свобода" і всім її читачам, які допомагають Українській Католицькій Освітній Фундації в Чикаґо, бо без цієї підтримки ми б не могли робити всього того, що зараз робимо. УКУ вартий їхньої активної і постійної підтримки, бо є динамічним і перспективним університетом. В ньому діє є багато дослідницьких інститутів, серед них і наш Інститут екуменічних студій, який ми створили з о. Іваном Дацьком у 2004 році.

Дух і ціль нашого Інституту – розвивати екуменізм життя. Фльорентійський собор 1439 року говорив: „Можливо, ми не є згідні щодо місця іпостасі Святого Духу в Трійці, але ми знаємо, що через Євхаристію Святий Дух прийде і покаже нам дорогу". Отже, пріоритетом є Євхаристія – життя у Святому Дусі і в Ісусі Христі. Це - головний принцип Інституту.

Усі проєкти Інституту пов’язані з вищезгаданим принципом. Першочерговий проєкт – це створення першої в Україні маґістерської програми екуменічних студій. Я зустрічаюся з посадовцями Міністерства освіти, і вони не знають, що це таке – екуменічні студії. Хоч на Заході програми з екуменізму мають вже 60 років досвіду, в Україні це було неможливо. Слава Богу, що є такі розумні люди, як ректор УКУ о. д-р Борис Ґудзяк і ректор Львівського Національного університету імені Івана Франка проф. Іван Вакарчук, які підписали домовленість, що дозволяє студентам ЛНУ і УКУ вивчати програму екуменічних студій. Це означає, що студент, який вивчає журналістику, фізику, німецьку мову чи іншу дисципліну, може отримати ступінь маґістра з екуменічних студій як другу освіту. Існує три спеціялізації: журналіст, екуменіст і викладач християнської етики в школі.

Тішить, що тепер в усіх державних школах України можна викладати християнську етику. Це стосується мільйонів школярів. Ми повинні готувати для цього викладачів. Однак, це легко робити в Галичині: греко-католики роблять це вже тривалий час. У Донецьку ж готувати викладачів християнської етики можливо лише з екуменічним підходом. Це поважає і православне богослов’я. Тільки таким чином держава приймає нашу програму.

Я дуже радий, що є можливим викладати про Бога так, щоб студенти бачили, що викладач вірить у те, що викладає і починає лекцію з молитви: протестантської, якщо він – протестант, чи католицької, якщо він – католик. Це мене дуже тішить, бо, наприклад, у Франції цього немає. Таким чином, український приклад може слугувати для Франції як модель релігійних студій у майбутньому.

Ми провадимо також дистанційну програму з екуменічних студій англійською і українською мовами. Маю надію, що цю програму підтримають і американські фундації, оскільки це й американцям дасть змогу отримати добру екуменічну освіту. По-третє, ми проводимо конференції. Цього року, наприклад, на прохання Патріярха Любомира, Інститут екуменічних студій організував спільно з нинішним Архиєпископом Оломуцу Ґрабнером конференцію на тему солідарности між християнами в Европі. Серез запрошених були кардинал Валтер Каспер, який відповідає за екуменізм у Ватикані, митрополит Таллінський Стефанос з Константинопольського патріярхату і багато інших авторитетних богословів. Саме у Велеграді, де знаходиться могила св. Методія, Митрополит Андрей Шептицький організував першу екуменічну конференцію в історії Католицької Церкви.

Звичайно у Католицькій Церкві думають, що екуменізм починається у 1964 році, з II Ватиканським собором. Але були особистості – пророки, які вже у 1907 році хотіли об’єднання християн. Це – Митрополит Шептицький і Архиєпископ Стоян з Оломуцу.

Ми також створили Українське Християнське академічне товариство (УХАТ). Це – перша і покищо єдина мережа богословів в Україні, які продовжують працю, яку розпочала в Америці і Канаді Київська студійна група (The Kyivan Study Group) щодо екуменічного порозуміння між Церквами Київської традиції.

На жаль, робота, що проводилася в діяспорі, зупинилася. Причиною стало те, що там не було Московського патріярхату. Ми вирішили, що в Україні є понад 5 млн. вірних Московського патріярхату, і тому з ними також потрібно вести діялог. Ми організували це товариство, яке має постійні зустрічі у різних містах України.

„MoneyGram“ прийшла в Україну

Маючи 7,000 відділень для грошових переказів, компанія „MoneyGram“ недавно відкрила бюро у Києві і провела першу конференцію у цьому реґіоні, яка зацікавила аґентів з 12 країн СНД. На відкриття бюра та конференцію приїхали провідники компанії з США і Великобританії. „MoneyGram“ бачить велику можливість розширення нашого підприємництва – міжнародних грошових переказів – в Україні і СНД", – відзначив генеральний директор компанії Філ Мілн. – Основною метою нашої візити було глибоке вивчення реґіону, зрозуміння маштабу можливостей для переказування грошей, а також обмін досвідом та професійними поглядами на розвиток реґіону з нашими аґентами".

Ф. Мілн зауважив, що відвідання Києва управлінською командою „MoneyGram“ було демонстрацією відновлення зобов’язань та усвідомлення зростання важливости реґіону в індустрії міжнародних грошових переказів. „MoneyGram“ з’явився на ринку СНД в середині 1990-их років. Оскільки послуга грошових переказів у даному реґіоні потребує ліцензування, „MoneyGram“ пропонує їх здійснення у банківських відділеннях. Сьогодні понад 160 банків в реґіоні є аґентами „MoneyGram“. Тепер „MoneyGram“ має понад 125,000 відділень в 170 країнах і територіях світу. Для докладнішої інформації відвідайте веб-сайт компанії: www.moneygram.com. Тел.: (303) 250-0854. Електронна пошта: zali@moneygram.com.

Зайнаб Алі

Українське свято на батьківщині Нестора Махна

ГУЛЯЙПОЛЕ, Запорізька обл. – На батьківщині Нестора Махна 24 серпня відбувся „підпільний" літературно-музичний фестиваль „День Незалежности з Махном".

Організатор – мистецьке об'єднання „Остання барикада". То була ідея Олеся Донія, відомого в Україні як політолога, близького до „Народної самооборони" Юрія Луценка.

Акція відбувалася на стадіоні, що належить місцевому машинобудівному заводу, де була поставлена велика сцена. Гучномовці, встановлені в усьому місті, закликали: „Хто не прийде на стадіон, той не є махновцем!"

Гості Гуляйполя прагнули в цей день бути „махновцями", для чого можна було придбати матроську „тільняшку" або сучасну „футболку" чорного чи червоного кольору з гаслом „Воля або смерть!"

Селянське військо Н. Махна налічувало, за оцінками дослідників, близько 80 тис. вояків; на стадіоні було десь 500-600 глядачів і близько сотні артистів. На початку О. Доній зі сцени привітав учасників фестивалю і проголосив мету фестивалю – викинути з голови все сумне, пов'язане з політикою та економічними негараздами. Відомий український бард Едуард Драч, акомпаніюючи собі на гітарі, виконав п'ять власних пісень, в тому числі й про махновців. Залізши на тачанку, київські письменники Сергій Пантюх, Дмитро Білий, Павло Вольвач, Андрій Кокотюха та інші читали свої нові твори. Свої книжки письменники продавали тут же, на стадіоні, написавши покупцеві автограф. Роздавали безкоштовно газету „Анархія".

У передвечір'ї розпочалися музичні виступи гуртів та окремих виконавців. Один з рокових гуртів складали четверо чорношкірих „афроукраїнців". Гурт має оригінальну назву „Чорнобривці"!

Гурт „Борщ" співав про усе, що завгодно, крім борщу та Н. Махна. Сучасна музична техніка надала можливість чути їхній виступ навіть на далеких околицях Гуляйполя.

Олесь Доній

Нестор Махно у виконанні актора.

„Махновці" на тачанці.

„Свобода чи смерть" – махновське гасло.

Загалом, як на мене, фестиваль треба було б назвати альтернативним до київських офіційних святкових заходів у День Незалежности, а ще, можливо, – неформальним, гумористичним. Нічого „підпільного" у Гуляйполі не було, зі сцени навіть промовляв районний керівник. А яка ж це анархія, коли можновладець, хай і місцевого маштабу, є серед організаторів заходу?

Фестиваль також не мав ніякого політичного забарвлення: прапорів партій на стадіоні не було (майоріли лише чорні махновські та державні синьо-жовті), аґітаційних летючо ніхто не роздавав. А от у центрі Гуляйполя, поруч із гранітним пам'ятником жертвам Голодомору, розташувався блакитний намет Партії Реґіонів з десятком їхніх прапорів. З намету намагалися роздавати перехожим газету реґіоналів „Наша позиція", та мало хто її брав. Серед дня на стадіоні несподівано з'явився активіст Партії Реґіонів Тарас Чорновіл, який перед телекамерою розповів, як йому нудно було сидіти в Києві у святковий день – от і приїхав сюди посміятися. Більше йому нічого було сказати.

Мені – теж! Оце й усе про сучасну махновщину.

Володимир Єфимов

Закладення...

(Закінчення зі стор. 1)

ва Консисторії УПЦ в США, відкрив цю урочисту подію молитвою. Звертаючись до присутніх, Владика сказав: „Сьогодні величний день у житті Української Православної Церкви в США. Після багатьох років обдуманого плянування, ми зібрались тут сьогодні, щоб урочисто розпочати підготування землі під наш Історико-освітній комплекс. Ми вітаємо вас і дякуємо за участь у цьому шляхетному ділі. Ми цінуємо вашу моральну і фінансову підтримку, надану до цього часу, і вдячні за ваше бажання довести цю справу до кінця. Якщо хто-небудь має ще якісь сумніви чи застереження, просимо дивитись на цей проєкт не як на „ще один будинок", але як на скарбницю, з якої діти цього і наступних поколінь будуть, як із криниці, черпати знання".

Надія Мірчук, голова Об'єднання українських православних сестрицтв в США, привітала зібраних доброю новиною, що її організація вже зібрала на музей 250 тис. дол. та що об'єднання продовжуватиме цю збірку, щоб забезпечити покриття коштів, необхідних для діяльности музею.

Марія Коник, голова Сестрицтва св. Покрова при церкві-пам'ятнику, оголосила, що сестрицтво передасть на цю справу обіцяних 100 тис. дол. під час наступного Собору. Владика Антоній похвалив місцеве сестрицтво за його готовність допомагати і ствердив, що протягом останніх 50 років воно дало на Церкву понад 1 млн. дол.

Д-р Степан Сивулич, керівник Відділу удосконалень при Консисторії, висловив подяку і визнання окремим особам, парафіям та прицерковним організаціям, які вже зробили щедрі пожертви, та запевнив, що для зібрання решти фондів – 2.5 млн. дол. (що включатиме і фонд утримання музею) буде проведена інтенсивна акція.

Управитель маєтку Еміль Скочипець представив Марка Добса, який буде загальним будівничим і управителем цього проєкту. М. Добс висловив своє задоволення з можливості працювати з Владикою Антонієм та Е. Скочипцем. Він довів до відома присутніх, що буде встановлений веб-сайт, на якому будуть вістки про поступ будівлі.

Віктор Росінський з Українського інформаційного бюра промовляв до присутніх і дав від цієї організації чек на 58 тис. дол. у пам'ять Патріярха Мстислава. В. Росінський від імені цього бюра сказав: „Ми дуже задоволені з нагоди брати участь у цьому великому проєкті – поставити пам'ятник на славу нашому поколінню, що довго і тяжко працювало, щоб встановити у США признання Україні і змінити укорінене тут переконання, що ми не одна цілість, а лише частина сусідніх держав. Це також буде пропам'ятне місце, що буде свідчити майбутнім поколінням, як тяжко було будувати і утримувати Церкву та українські громади". Мері Й. Крамаренко подарувала чек на 30 тис. дол. в пам'ять свого чоловіка Петра Крамаренка, що був засновником і останнім головою інкорпорованого Українського інформаційного бюра.

Іншими учасниками урочистого „відгортання землі" з лопатами в руках і шоломами на головах були член Консисторії протопресвітер Тарас Чубенко, Шірлі Скочипець – від старшого відділу Української Православної Ліґи, Крістін Албрехт від молодшого відділу УПЛіґи, Алла Трохимчук, скарбник Товариства прихильників музею, та Ричард Ярмель, інженер проєкту будівництва.

Після церемонії відгортання землі відбувся в Домі культури полуденок.

Інформації про збірку фондів на будівництво можна отримати від С. Сивулича. Адреса: Dr. Stephen Sivulich, director, UOC Office of Development, 206 Christopher Circle, Pittsburgh, PA 15205. Тел.: (412) 389-1723.

ПОДЯКА

Комітет українських громад Центрального Ню-Джерзі (Manville, New Brunswick, So. Bound Brook) сердечно дякує усім, що спричинилися до відзначення свята 16-ої Річниці Незалежности України, а це є: артистив и конавці, Консисторія Української Православної Церкви в США, Міст-Америка, Українська Національна Кредитова Кооператива, крамниця „Ватра-International", Братство св. Андрія, Сестрицтво св. Покрови, Союз Українок, часопис „Свобода", радіо „Девідсон". Особи: Катерина Бацвин, Мирон Бобиляк, Марія Ведмідь, Галя Грегоренко, Наталка Головінська, Богдана Гуцул, Ярослав Гуцул, Марія Коник, Марійка Краснобрижа, Тамара Курінна, Віталій Курінний, Петро Рудий, Тетяна Річко, Олена Рохман, Дарія Самотулка, Ольга Хомут, Маруся Шульга. Дякуємо публиці за участь.

Вибачаємось, якщо когось пропустили або є помилки в написанні прізвищ.

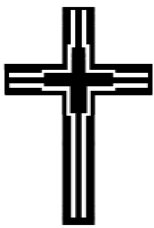
За Комітет:

Михайло Шульга, Михайло Захарко, Василь Краснобрижий, Василь Хомут.

В друку моїх дисків у Києві появилися помилки, які треба виправити:

1. На диску **„Тільки Тобі"** пісня #1 музику написав **Юрій Годованець,** слова **Ерко**, а **НЕ** навпаки.
2. На диску **„Коли б я мав"** пісня #17 музику написав **Юрій Годованець,** а слова **М. Тарнавська.**

Северин М. Ерко Палидович

**Ділимося сумною вісткою,
що 3 травня 2007 р. в Торонті відійшла у вічність
на 99-му році життя
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і СЕСТРА**

СВ. П.

МАРУСЯ ЛАДА-УГОРЧАК
з дому ГАНУШЕВСЬКА

Довголітня членка 43-го відділу СУА.

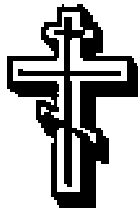
Залишилися в смутку:

донька – СОФІЯ ЛАДА
внук – МИР ЛАДА з дружиною ЛІДОЮ та донечкою АУРОРОЮ
сестри – ІРИНА РУСНАК
– МАРТА МАЛКОШ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
– ОКСАНА ПИРІГ з родиною
та численна родина – ГАНУШЕВСЬКІ, ГОРНИКЕВИЧ, ЛОНКЕВИЧ СТЕРНЮК, ГОРДИНСЬКІ, ЩУРОВСЬКІ, ЛИСИНЕЦЬКІ, ЛАДА та БЕЛЕЙ

Чин похорону відбувся в церкві св. Николая в Торонті. Похована на Українському цвинтарі св. Марії на Факс Чейс.

Вічна Її пам'ять!

**Просимо складати пожертви в пам'ять Покійної
на Український Музей в Ню-Йорку.**

**Києво Могилянська Фундація Америки
та
Могилянське Академічне Товариство в Америці
діляться сумною вісткою, що 28 серпня 2007 р.
відійшов у вічність**

СВ. П.

Професор ІВАН МИХАЙЛОВИЧ ФІЗЕР

1925-2007

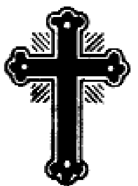
Іван М. Фізер - довголітній професор Університету Ратґерс, автор монографій, статтей та наукових праць, почесний професор Національного університету «Києво-Могилянська академія», член Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, Наукового товариства ім. Шевченка, засновник Могилянського академічного Товариства в Америці, член почесної ради Києво-Могилянської Фундації Америки та різних громадських та академічних товариств.

Професор Іван М. Фізер був одним із перших на американському континенті хто відчув, що Україна йде до своєї свободи, і почав активні контакти з провідними інтелектуальними колами України. Він був першим в Америці хто поділяв ідею відродження Києво-Могилянської академії, і першим підставив плече, зорганізувавши Могилянське Академічне Товариство в Америці, яке від початків нелегкого відродження фінансово допомагає Національному університету «Києво-Могилянська академія» .

Св. п. Іван М. Фізер - вчений зі світовим ім’ям, який по-справжньому зробив фундаментальний внесок у розвиток естетики, психології та літературознавства. Його дух незнищенний.

Висловлюємо щирі співчуття родині, друзям та співробітникам.

Вічна Йому пам’ять!

Ділимося сумною вісткою, що 30 серпня 2007 р. відійшла у вічність на 87-му році життя наша найдорожча МАМА і БАБА

СВ. П.

ТАМАРА ОРЛОВСЬКА

Покійна відійшла у вічність у 29 річницю смерти свого чоловіка д-ра Мирослава Орловського.

У глибокому смутку залишилися:

доньки – МАРІЯ СЕСТІНА з чоловіком МАЙКОМ
– ДЗВІНКА ГОФФМАН з чоловіком ДЖЕЄМ
внуки – ТЕССА і ПЕТРО СЕСТІНИ
– МАКС і РАЇСА ГОФФМАНИ
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Її пам’ять!

**Замість квітів просимо складати пожертви на „Chornobyl Film“
The Ukrainian Artistic Center,
2657 W. Iowa Street, First Floor, Chicago, IL 60622-4755.**

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

*Висилаючи посмертні оголошення,
просимо подавати числа своїх телефонів.*

Оголошення можуть бути оплачені
кредитовими картками:
VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

З глибоким болем повідомляємо, що у вівторок, 28 серпня 2007 р. нагло помер в Сомерсет, Н. Дж. наш товариш і друг по долі з молодих літ, колишній в'язень угорської тюрми „Ковнер"

СВ. П.

проф. ІВАН МИХАЙЛОВИЧ ФІЗЕР

нар. 13 червня 1925 р. у с. Мирча, на Закарпатті.

Студіював у Мюнхені і Ню-Йорку. Доктор філософії Колюмбійського університету, професор слов'янських мов і літератур в Ратґерському університеті в Ню-Бранзвику, Н. Дж., іноземний член Української Національної Академії Наук, дійсний член НТШ, УВАН та американських наукових товариств і установ, фулбрайтівський стипендіят, почесний професор і чільний організатор допомоги Національному Університету Києво-Могилянська Академія в Києві.

Доктор багатьох праць з естетики і літературної критики, зокрема про Ол. Потебню і Романа Інґардена, організатор наукового життя, численних конференцій, семінарів, збірних праць, довголітній голова жюрі Фундації Тетяни й Омеляна Антоновичів, член-засновник Комісії зв'язку й інформації карпатських українців в США, громадський діяч і шанована людина.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 вересня 2007 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині МАРУСІ та усій сім'ї висловлюємо глибоке співчуття.

Василь Маркусь, Осип Данко, Іван Черешня, Михайло Копинець, Юрій Іванеґа, Іван Росул, Осип Росул.

Вічна Йому пам'ять!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ повідомляє своїх членів та громаду, що 28 серпня 2007 р. відійшов з цього світу

св. п.

проф. д-р ІВАН ФІЗЕР

(1925-2007)

видатний літературознавець і теоретик літератури, професор-емерит слов'янських мов і літератур в університеті Ратґерс в Ню-Бранзвік, Н. Дж., дійсний член НТШ-А, багатолітній член Управи НТШ-А, дійсний член УВАН, іноземний член Національної Академії Наук України, член Українського міжнародного комітету з питань науки і культури, почесний доктор Національного Університету „Києво-Могилянська Академія".

Автор праць з естетики і літературної критики, серед них про О. Потебню і Р. Інґардена.

„Alexander A. Potebnja's Psyhololinguistic Theory of Literature: A Metacritical Inguiry" (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1988) теоретичної студії

„Psychologism and Psychoaesthetics: A Historical and Critical View of Their Relations" (Amsterdam: John Benjamin B. J., 1981).

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА НТШ В АМЕРИЦІ

Національний університет «Києво-Могилянська академія» та Інститут літератури імені Т. Г. Шевченка Національної Академії Наук України надсилають співчуття з приводу смерти

СВ. П.

ІВАНА МИХАЙЛОВИЧА ФІЗЕРА

Сумна звістка прилетіла з-за океану. Перестало битися серце Івана Михайловича Фізера. Гіркоти додає те, що це було одне з найдобріших, найчуйніших, найніжніших сердець у світі. Іван Михайлович і такі, як він, діждалися омріяної незалежности України. Він не раз приїздив на рідну землю, щедро ділився набутими на чужині знаннями зі студентами, науковцями, його книжки, розумні й виважені, вийшли рідною мовою, на них посилаються в статтях і монографіях, конспектують майбутні науковці.

За що б не брався Іван Михайлович – чи за доповідь на науковій конференції, чи за читання лекції в Національному університеті «Києво-Могилянська академія», де він став почесним професором, чи за семінар в Інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, чи за статтю в «Сучасності» або «Слова і часу» - він залишався українцем з усіма природними національними сентиментами та відчуттям коріння, він нагадував західньому світу про українські постаті світової міри, відстоював український інтелектуальний потенціял і наполегливо вводив його в світовий науковий обіг. Іван Михайлович належав до когорти українських науковців, які ґрунтовну обізнаність зі світовою гуманітаристикою, з модерними методиками множили на глибоке знання української культури. Це яскраво видно у знаменитій і тепер уже клясичній монографії Івана Михайловича «Психолінгвістична теорія літератури Олександра Потебні», в інших його працях. Ми втратили чуйну людину, глибокого вченого, справжнього українця. Він залишиться для нас прикладом вірного служіння рідному народові, залишається взірцем людяності й доброти.

Земля йому пухом.

В'ячеслав Брюховецький, Микола Жулинський, Іван Дзюба, Іван Драч, Віталій Дончик, Володимир Моренець, Володимир Панченко, Сергій Квіт, Григорій Сивокінь, Дмитро Наливайко,Тамара Гундорова, Микола Сулима, Роман Веретельник, Сергій Гальченко.

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА АСОЦІЯЦІЯ УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ

ділиться сумною вісткою, що 28 серпня 2007 р. у себе вдома відійшов у вічність наш добрий колеґа, довголітній член управи УААУП

СВ. П.

ІВАН ФІЗЕР

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 вересня 2007 р. в Українській Православній церкві св. Андрія, в С. Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Вічна Йому пам'ять!

Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

Управа УААУП

Найщиріші слова скорботи і співчуття

Студенти та викладачі Національного університету „Острозька академія" висловлюють найщиріші слова скорботи і співчуття з приводу смерті близької нам людини, професора Івана Фізера, який був насправді надзвичайною людиною, великим патріотом і меценатом України та Острозької академії. Він зробив величезний внесок у розвиток незалежної України, становлення національної освіти та науки, розбудову Національного університету „Острозька академія".

Ми пишаємося з того, що І. Фізер був Почесним академіком Острозького академічного братства.

Національний університет „Острозька академія" молиться за упокій душі І. Фізера. Вічна Йому пам'ять!

Зі словами
найщирішого співчуття,

д-р Ігор Пасічник,
ректор Національного університету „Острозька академія"

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040